

Politiikan tutkimuksen klubin pää-äänenkannattaja

WALPO _{3/04}

“Minä”

kunnallisvaalit

fuksit

vaikka mitä

Vapaita neliöitä

Hyvää opiskelija-asuntoa ei tarvitse etsiä kaukaa. TYS:n monipuolisesta valikoimasta löytyy laadukas koti eri elämäntilanteisiin koko opiskelun ajaksi. Vieläpä edullisesti.

Etsi oma asuntokohteesi ja täytä hakemus osoitteessa www.tys.fi

TURUN
YLIOPIPILASKYLÄSÄÄTIÖ

Inspehtorinkatu 4, 20540 Turku • puh. (02) 275 0221 • info@tys.fi

REILU JUOMINEN
EDISTÄÄ
HENGITYSTÄ

Rävenlöta
PROFFAN
K E L L A R I I

REHTORINPELLONKATU 6

PUH. 250 5515

Rautaa (koulun) rajoille

Sosiaaliantat Suomessa tuntuvat olevan kovin huolissaan pahoinvoinnista. Erityisen pahoin voivat lapset ja nuoret. Eipä vastaan voi juuri väittää, ovathan suomalaiset koulutkin kasvamisympäristönä suorastaan pöyristyttäviä; lapsilla ei ole minkäänlaista tunnisterekisteriä, aseistetuista vartijoista ei ole tietoaakaan, eikä läheskään kaikkia kouluja ole ympäröity piikkilanka-aidoilla. Ja nuoriso saa vielä kirmata kaduilla iltakymmenen jälkeenkkin.

Toisin on Venäjällä. Rajan tällä puolella on tosin mahdotonta yrittää arvaillakaan, minkälaisia kansallisia traumoja Pohjois-Ossetian taannoinen koulukaappaus venäläisille aiheutti. Puhumattakaan siitä loputtomasta surusta ja ikävästä, josta uhrien omaiset joutuvat loppuikänsä kärsimään. Suuret kansalliset tragediat näyttäisivät kuitenkin johtavan useimmiten toimenpiteisiin, joilla vastaavanlaiset pystyttäisiin tulevaisuudessa ehkäisemään. Yhdysvallat hyökkäsi Afganistaniin ja Irakiin, Moskovassa koulujen turvallisuutta parannettiin tekemällä lapsien kasvuympäristöstä lähes sotilasalue.

En ole lukenut päiväkkään ihmispsykologiaa tai kasvatustieteitä, mutta näin akateemisella mutulla arvioiden en haluaisi tietää, mitä kasvaminen uudistetunlaisessa moskovalaisessa koulussa tekee lapsen kehitykselle ja minä-kuvalle. Käytyään toistakymmentä vuotta koulua, jossa aseistetut vartijat kiertävät aitojen takana ja jossa lapsella on aina mukana tunnistelevyt lapsen luulisi ainakin näin maallikon tuntumalla kehittyvän sellaiseksi aikuiseksi, jonka mielestä tällainen kehitysympäristö on täysin normaali. Ja 200-miljoonaisessa kansassa yksikin näin ajatteleva sukupolvi on melkoisen paljon.

Otetaan siis oppia itänaapurista, kun halutaan parantaa lapsiemme hyvinvointia. Suotta pohdimme sitä, onko lapselle rakentavampi kasvuympäristö rakastava koti, vai sosiaalisia taitoja kehittävä avoin päivähoito, kun ratkaisu lapsien hyvinvointiin on suorastaan silmiemme alla. Pienenä kansana tosin joutunemme kutsumaan palvelukseen koko sotilasreservimme, jotta kaikki koulumme ja päiväkotimme saadaan turvattua. Mutta mitäpä sitä ei tekisi jatkuvassa sodassa lapsiemme hyvinvoinnin puolesta.

Tässä Walpossa puhutaan minästä. Jutuissa käsitellään niin kunnallisvaali-identiteettiä kuin itsestään puhuvia toimittajiakin. Useat jutut myös käsittelevät minä-teemaa omakohtaisten kokemuksien analysoinnin kautta. Itselleni tämä on toiseksi viimeinen toimittamani Walpo, ja ensi vuonna saa taas joku uusi kyky näyttää kyntensä. Jos homma kiinnostaa, niin ota reippaasti yhteyttä. Syyskokouksessa sitten nähdään, kuka lehteämme ensi vuoden tekee.

Antti

WALPO

Politiikan tutkimuksen
klubi ry:n sitoutumaton
äänenkannattaja

Päätoimittaja

Antti Halonen
[ajhalo@utu.fi]

Kirjoittajat

Tiia Haapaniemi
Tiina Heinilä
Johanna Ketola
Mikko Koskinen
Miikka Lehtonen
Riikka Mandelin
Pekka Mäntylä
Mira Ojalehto
Miina Pyylehto
Sampo Saarinen
Erkki Teitti
Sami Torssonen

L. Minerva
Miss Anki A.
Wanha Rätta

Kuvat

Antti Halonen
Lotta Mattsson
Suvi Tuhkanen
Ja muita, kiitos kaikille

Taitto ja ulkoasu

Antti Halonen

Ilmoitusmyynti

Linda Nieminen
[lnmie@utu.fi]

Julkaisija

Turun yliopiston
Politiikan tutkimuksen
klubi ry.

Painopaikka

Digipaino

Levikki

120 kpl

Sähköposti

[walpo@utu.fi]

Sisältö 3/04

Minä, toimittaja	6
Toimittajat puhuvat itsestään, sanoo Tiia	
Ehdokasidentiteetti eli kunnallisvaaliminä	8
Mira ruotii ehdokkuuttaan	
Kebab on rakkauden sementtiä	10
Miikka raportoi kollien kebabreissusta	
Tampereen kiälen alkeet	12
Vastuullisena opettajana Sampo	
Minä, suomalainen	18
Rike pohtii kansallista identiteettiä	
Erään koiran lukemistosta: Routavuosi	21
Sampo avaa lukukaappiaan	
Lirissä	22
Samin kokemuksia tutoroinnista	
Äidille	24
L. Minerva	
Fuksit kemistien kaljaviestissä	30
Pekka valaisee, kuinka fuksit ovat aikaansa viettäneet	

VAKIOT

Puheenjohtajalta	5
Mikko puhuu itsestään	
Walpon Wanha Rätta	9
Rätta jakaa viisauttaan	
Henkilökunnan kyselytunti	14
Haastattelussa polhissan laitokselta Mari Niemi ja Artturi Kaukoranta. Haastattelijoina Miina Pyylehto ja Tiina Heinilä	
Vaihtopenkki	16
Johanna kertoo kuulumisiaan Granadasta	
Kolumni	19
Seinäjoen kriminaalihuollon johtaja Erkki Teitti muistelee	
Eemelin oma palsta	19
Eemeli taas vauhdissa	
Mitä tapahtunut?	25
Lyhyt kooste P-klubin syksystä	
Fuksikronikka 2004	26
Uudet fuksit vanhoille reekuille	
Tiina ihmemaassa	28
Fuksien kokemuksia ensimmäisiltä viikoilta	

Kirjoitan neljättä kertaa puheenjohtajan palstaa ja tuntuu siltä että joka kerran kirjoitan samoista asioista. Mutta silti tähän alkuun toistan tämän saman sisällön. Vanhat ja erityisesti uudet ihmiset ovat löytäneet klubin tapahtumat, jalkapallojoukkueella menee loistavasti enkä jaksaa odottaa juhluvuotta, se alkaa jo muutaman kuukauden päästä. Toisaalta alkusyksyn innostus saattaa pitkän talven edetessä laimeta ja ainejärjestön kulta-ajat odottavat taas kevään edetessä, vapun kynnyksellä. Mutta sellainen on ainejärjestön ja opiskelijaelämän vuosikierto, joskus vuoden aikana pitää myös opiskella. Hallitus ja tutorit ovat mielestäni tehneet kaikkensa, jotta fuksit tuntisivat olonsa kotoisaksi P-klubissa. Ja viimeisen silauksen olette antaneet te rakkaat jäsenet, jotka olette todistaneet, että klubissa voi viihtyä hyvin ja pitkään.

Marraskuussa syksyn toiminta huipentuu samalla viikolla kahteen tapahtumaan. Syyskokouksessa uusi hallitus saa muotonsa. Kähminnäällä, juonittelulla ja kaupankäynnillä on oma ristiriitainen osuutensa hallituksen valinnassa. Osaa jäsenistöstä tällainen toiminta hirvittää, toiset taas nauttivat suunnattomasti syyskokouksen tiiviistä ja jännittävistä tunnelmista. P-klubin syyskokous ei ehkä ole täydellinen tapa valita hallitusta, toisinaan jotkut humanistin plantut irvailevat yön pimeinä tunteina, kuinka typerältä koko homma kuulostaa. Mutta kun kuulee miten jossain ainejärjestössä hallitukseen valitaan ihmisiä suunnilleen ”suoraan kadulta”, alkaa oman järjestön systeemi tuntua ihan toimivalta. Toivonkin syyskokoukseen suhteellisen rehtiä meininkiä ja runsaasti ehdokkaita.

Vuosijuhlissa päästäänkin sitten jo nauttimaan reilusti juhlinnasta koko viikonloppu. Käynnissä on tuolloin vähän erilainen kähmintä, jos nyt tuollainen ilmaus sallitaan. Viitataan edellisellä siihen, että monet klubin sisäisistä rakkaustarinoista ovat alkaneet juuri vuosijuhlista. Juhlapuvun vuokraus, kampaajalla käynti, juhlamaksu ja kaikki se viikonlopun aikana kurkusta alas kumottu juotava tulevat kohtuullisen kalliiksi kaikille juhliin osallistuville. Voin kuitenkin luvata kaikille niille, jotka eivät aiemmin vuosijuhlissa ole olleet, että luvassa on ikimuistoinen viikonloppu, itse asiassa neljät juhlat samassa paketissa. Usein vuosijuhlissa syntyvät ne parhaimmat jutut ja legendaarisimmat tempaukset, joita sitten kaiholla muistellaan seuraavia vuosijuhlia odotellessa.

Varapuheenjohtaja/Walpon päätoimittaja Halonen (Berlusconi) on tällä kertaa ylittänyt itsensä teeman valinnassa tähän lehteen. Minä-teeman takia ajattelin pyhittää loppupalstan itselleni. Tämän olisi voinut säästää tämän vuoden viimeiseenkin Walpoon, mutta kerron vähän omista tuntemuksista lähes kahden vuoden hallituksessa olon jälkeen. Olo on vähän ristiriitainen, toisaalta olen helpottunut siitä että lapsipuolen asemassa olleet opiskelut ehkä ensi vuonna etenevät aikaisempaa nopeammin. Mutta toisaalta, osaanko nauttia vapaa-ajastani vai haikailenko vain tuttua ja turvallista päivä- ja viikkorytmiä, toimistolla hengailua ja muuta sellaista. Ehkä toteutan pitkäaikaisen haaveen, liityn johonkin harrastelijateatteriin ja alan näyttelämään. Tai sitten lähden joka viikonloppu Loimaalle kavereita katsomaan ja muistelemaan menneitä. No vuoden alussa olemme jälleen viisaampia tai ainakin vanhempia. Yksi asia on kuitenkin varmaa, yhtään hetkeä klubissa viettämästäni ajasta en vaihtaisi pois.

Mikko Koskinen

Minä, toimittaja

Olen paras lähde, haastateltava ja kirjoittaja

YleX:n iltapäivä soittaa **Alannah Mylesin** Black Velvetin viimeisiä tahteja. Radioääni nimeltä **Sini** alkaa kertoa, mitä hänelle tulee biisistä mieleen. Kun mä olin nuori, niin mä luulin, että velvet tarkoittaa violettiä. Sitten mä ihmettelin vaikka kuinka kauan että miten joku voi laulaa että mustaa violettiä! Eihän sellaista ole olemassa. No, sitten joskus myöhemmin opin, että velvet onkin sametti. Että mustaa samettia. Sitten mä tajusin.

Anna-lehden toimittaja **Jenni Toivonniemi** aloittaa juttunsa Rakkautta ja Anarkiaa -festarista näin: “Olen katsonut elokuvia aamusta yöhön Tromssassa, Tampereella ja Göteborgissa. Olen nähnyt useampia elokuvia jopa Espoo Cinéssä kuin kotikaupunkini Helsingin suurimmalla elokuvajuhlilla.” Tarina jatkuu pitkään. Saamme lukea, että Toivonniemi ihmettelee, miten hän joka vuosi menettää niin monia elokuvia eikä kenties koskaan pääse näkemään niitä kankaalla. Lopulta päästään asiaan: lyhyeen mainintaan niistä elokuvista, joita Toivonniemi ei malta odottaa näkevänsä kotikaupunkinsa elokuvateatterin “syntisessä hämärässä”.

Veli-Pekka Lehtonen haastattelee esikoisohjaaja **Alexi Salmenperää** Nyt-liitteeseen. Lehtonen aloittaa pitkällä selvityksellä siitä, onko Salmenperä trendiliitäjä, kun on valinnut tapaamispaikaksi japanilaisen ravintolan. Lehtosen nimi on tekstissä toimittaja. Toimittaja miettii haastatteluasetelmaa, esittää kysymyksiä Salmenperälle ja kertoo välillä pari faktaa ohjaajasta. Ja katso, pian päästään toimittajan elämykseen: “Sitten tajuan mielessäni, että Salmenperä on ajautunut esikoiselokuvassaan harvinaisille vesille: miesohjaajan esikoiselokuva käsittelee äitiyttä.” Keskustelu jatkuu, toimittaja tekee kysymyksiä niin kuin duuniin kuuluu, mutta pian nousee ammatillinen kriisi: “Onko sinulla toisiaan semmoinen olo, huomaan kysyväni kuin terapeutti.” Puolivälissä juttua toimittaja kokee olevansa keskustelussa “yhtäkkiä syvällä siellä, mistä kaikki taiteilijat työnsä ainekset ammentavat, ihmisenä olemisessa, minuudessa.” Tämän päätelmän Lehtonen perustelee Salmenperän seuraavalla lainauksella: “Se, mistä kärsin, on uusavuttomuus.”

Tapaa suuri julkkis: radio- ja tv-toimittaja. Sillä on eri sukupuolia, vaatteita ja kotipaikkakuntia. Sen kasvoja ei näe missään, mutta sen kokemukset hallitsevat mediaa. Toimittaja kertoo itsestään, vaikka tyylinä ei olisi kolumni tai kommentti.

Näistä kolmesta esimerkistä Toivonniemen elokuvajuttu tuntui turhauttavimmalta. Eikö hienosta elokuvafestivaalista tosiaan saanut enempää irti kuin matkakuvauksen kaltaisen muistelmajutun? Ei lukijaa kiinnosta, missä maissa toimittaja on katsonut elokuvia. Lukija vain masentuu siitä, ettei ole päässyt käymään Göteborgissa. Enemmin olisi kiinnostanut vaikkapa hyvin perusteltu vinkki, mitä elokuvaa “syntiseen hämäärään” kannattaa mennä katsomaan.

Joissakin juttutyyleissä tai lehdissä minäkirjoittaminen käy hyvin. Esimerkiksi jos tehdään reportaasi jengitappeluista, ja toimittaja osallistuu mäiskintään, niin pakkohan on kertoa, miltä itsestä tuntuu. Mutta tavallinen haastattelu? Onko tarpeen johdatella lukijaa jatkuvasti toimittajan pään sisälle, kun elokuvaohjaaja oli todennäköisesti syy, miksi lukija tarttui juttuun. Voisiko olla, että toimittajat ovat laiskistuneet eivätkä jaksaa enää etsiä hyviä haastateltavia ja aiheita? Vai onko toimittajista tullut läpeensä rehellisiä: Mitä sitä peittelemään, ihminen tätäkin kirjoittaa, ei todellakaan enää mikään objektiivinen tarkkailija. Vai sittenkin egoisteja puhekuplalla “Aina tuo haastateltava saa kaiken huomion, nyt minäkin otan vähän”?

Ongelma on, että toimittajan nimi ei näy tekstissä. Harva muistaa jälkepäin, kuka jutun kirjoitti. Haastateltava kyllä muistetaan. Siksi tilanne on aina vähän epäreilu. Toimittaja saa purkaa mielensä kerroksia, mutta julkisesti niistä kärsii tai nauttii vain haastateltava. Toimittajalla on jo seuraava juttu tekeillä. Esikoiskirjailija **Kiti Kokkoselta** kysyttiin Suoraa huutoa -ohjelmassa, kertooko tuore opus hänestä itsestään. Kokkonen vastasi huomanneensa, että kaikesta kirjoitetusta tulee aina fiktiota. Siis jopa päiväkirja on lukijalleen fiktiota, koska

siitä puuttuvat liike ja persoona. Kokkonen laajensi näkökulmaa lehtijuttuihin: niistä ei koskaan tule täysin haastateltavan näköisiä.

Minä-jutut ovat vähän lukijoita halventavia. Et sitten viitsinyt etsiä sopivaa tyyppiä, tehdä kunnan taustatyötä vaan lähdit lähimmästä: omasta navasta. Huippusalaisten tietojeni mukaan radioilla ja telkuilla ei ole enää juurikaan rahaa. Siksi toimittajalle ei ole varattu tunteja taustatyölle, vaan häntä kehoitetaan: Mee sinne studioon ja puhu mitä päähäs tulee. Ei tarvitse käsikirjoittaa välijuontoja. Rahan puutteen lisäksi synnä voi olla tosiohjelmien lisääntyminen. Tositrendin harjalla luullaan, että toimittajakin voi käyttäytyä yhtä kiinnostavasti kuin tositvahmo. Ilmankos tulee kerrottua omasta isästä, englanninkielentaidoista ja niin edelleen, koska itsensä tuntee parhaiten.

Ehdokasidentiteetti eli kunnallisvaaliminä

“Nyt alkaa mummojen kätteleminen.” Näin minulle totesi eräs nuori kunnallisvaaliehdokas äskettäin. Tarvitseeko sitä edes ääneen pohtia, mikseivät nuoret ehdokkaat pääse läpi kunnallisvaaleissa? Ei alle kolmikymppisen ehdokkaan pidä vedota eläkeläisiin! Suurin osa mummoista on ihan söpöä porukkaa, mutta kyllä heillä on politiikassa omat puolustajansa, ja vahvat puolustajat onkin. Vanhat ketut osaavat pelata korttinsa ilman keltanokkien pökkurointia.

Ehdokkaaksi ryhtyvän on syytä punnita oma identiteettinsä tarkkaan. Ketä minä edustan? Nuoria ennen kaikkea. Opiskelijoiden ja potentiaalisten nuorten paluumuuttajien merkitys pienten paikkakuntien tulevaisuudelle on helppo unohtaa päätöksenteossa. Kukaan ei ole vaatimassa nuorten asioita esityslistalle. Lasten ja eläkeläisten puolesta joku ärähtää aina.

Millaisia visioita minulla on? Radikaaleja kehitysnäkymiä rohkeilla päätöksillä. Ennakkoluulottomuutta vanhojen kaavojen rikkomiseen. Usealla paikkakunnalla eletään säästään ja peläten suurten ikäluokkien eläköitymistä, työttömyyden kasvua ja syntyvyyden laskua – eli kaikkea mahdollista. Mitään ei uskalleta tehdä, eikä kehittämiseen viitsitä panostaa, enää, kun kohta ollaan kuitenkin kuoleman omia. Yhteistyö ei tule kuulonkaan. Se, mikä on meidän, siitä ei muille saa olla hyötyä, julistavat kuntaliitosten vastustajat.

Kampanjointi on huomattavasti helpompaa, jos kunnallisvaaliminänsä voi nähdä peilistä, eikä tarvitse erikseen luoda fiktiivistä persoonallisuutta äänestäjien miellyttämiseksi. En epäröi sanoa ääneen, että olen nuori naisehdokas, koska sitä minä nimenomaan olen. Keskustalaisisäntien valtamailla tämä identiteetti on melkoinen punainen vaate, varsinkin jos valitsee väärän puolueen. Kunnallisvaaleissa äänikynnys ei etenkään pienemmissä kaupungeissa ole ylitsepääsemätön. Eikö siis ole parempi ärsyttää joitakin olemalla painotetusti oma itsensä, jos sillä saavuttaa toisten luottamuksen?

Olisin ollut mukana jo edellisissä vaaleissa, jos ikä olisi riittänyt. Nyt jouduin harkitsemaan ehdokkuutta, koska välimatka erottaa kotipaikkakunnasta. Lopulta kuitenkin myönnyin ehdokkaaksi edustaakseni juuri tässä elämäntilanteessa olevia. Haluan olla rakentamassa tulevaisuutta, johon nuoret palaavat opiskelunsa jälkeen. Kyllä me palaamme, jos siihen luodaan edellytykset. Jos tulen valituksi valtuustoon, tulen totta viekään puhumaan neljä vuotta kyllästymiseen asti vetovoimatekijöistä ja porkkanoista. Tulevaisuuden kunnan elinehto on kilpailukykyisyys.

Ajatukseni ovat varsin naiiveja ja yksinkertaistettuja, eihän kukaan aja vaalien edellä koulujen lakkauttamisia, terveyspalveluiden alasajosta puhumattakaan. Naivia on kai myös uskoa omiin vaikutusmahdollisuuksiinsa. Yhden valtuutetun valta on kyseenalainen. Milloin olet sidottu ryhmäkuriin, milloin tiukkaan budjettiin. Usein luottamushenkilöiden odotetaan vain nielaisevan virkamiesten valmiiksi pureskelemat päätökset. Demokratiasta on silti kunnallisella tasollakin kyse, joten ei asioiden muuttaminen mahdotonta ole. Kansansuosiota ainakin on luvassa, jos ryhtyy aktiiviseksi aloitteiden tehtailijaksi.

Omasta ehdokkuudestani on osaksi kiittäminen suvun perintöä. Isäni isä on tehnyt vuosikymmenten uran kunnallispoliitikkona, ja hän liikkui kyyneliin kuullessaan päätöksestäni. Sain postissa jokunen viikko takaperin kuntalakikirjan, jonka esiin nostaminen valtuustosalissa kuulemma pitää pahimmat huijarit aisoissa. Se oli kaiketi vanhan jäärän rakkaudenosoitus lapsenlapsellen, mutta siitä huolimatta taidan säilyttää lakikirjan kotona kirjahyllyssä. Vaikka kiinnostus kunnallispolitiikkaan olisi verenperintöä, poliittiset kannat ja vaikuttamistavat muuttuvat sukupolvien myötä, kuten maailma ympärillämmekin.

Ei siihen kauaa mene, kun Walpon lukijakuntakin kangistuu kaavoihinsa tuntematta silti itseään lainkaan vanhaksi. Vielä mekin tuhaudamme uudistusten puolestapuhujille, jotka eivät tunnusta talouden realiteetteja. Tuoreet ajatukset ja innostus saattavat unohtua iän myötä. Mutta vielä kun olemme ihan oikeasti nuoria, äänestetäänhan tulevaisuuden puolesta.

Walpon Vanha Råtta

Nykyisyyttä ei voi ymmärtää ilman käsitystä menneisyydestä vai miten se nyt menikään. Tämän vuoden Walpoissa vanha opiskeja muistelee noin viiden vuoden takaa asioita P-klubin ja oppiaineiden elämästä.

Vanha Råtta ei tällä kertaa muistele mitään vaan läntisen lämpimikseni. Tekstissä saattaa olla hyvinkin merkittäviltä kuulostavia asioita, mutta kannattaa muistaa, että kaikki luettu voi olla hyödyksi.

Taas on yksi syksy jo näin pitkällä. Råtan opiskelijakorttiinkin liimattiin ainakin yksi tarra taas lisää. Laitoksen henkilökuntaa ei enää juurikaan tunne ulkonäöltä paitsi pari vanhaa proffaa. He puhuvat kanssani asiallisesti sen vuoksi, että olettavat minun valmistuneen jonkun muun graduryhmästä ja olevan vähintään assistentti tai liikennelaitoksen ylitarkastaja. Naapurilaitoksella tutkijakoulutettavat ovat lähinnä oman vuosikurssini fukseja ja vetävät luentoja. Ja syövät makkiavellissa opiskelijahintaan. Kateellinen en ole. Voin dokailla keskellä viikkoa, ajaa edullisesti junalla, tehdä koulutuksen kannalta silti hyödyllisiä töitäkin silloin tällöin ja voin käydä koska tahansa sosiologian appron luennoilla katselemassa vastakkaisen sukupuolen edustajia.

Sinä uusi opiskelija tai vähän vanhempikin: Ainoa opetus yllä olevassa on se, että parhaannäköiset naisopiskelijat löytyvät kiistatta sosiologian laitokselta. Myös OKL on vahva vaihtoehto, mutta tytöt monesti pakkaavat olemalla sellaisia tepsiporvareita, varsinkin nämä nuoremmat. Akademi on luku sinänsä, mutta tunnetusti suomenruotsalainen ankkalammikko on kovin pieni.

Tytöille hyvä luotettava ystäväni suosittelee kasvatustieteilijää ja rentuista pitävälle taidehistorian poikia. Missä näihin tyyppeihin sitten tutustuu? Tylkkäri käteen ja viimeinen aukeama. Sieltä löytyy ainejärjestöjen tiedotuksia, joista näkee missä milloinkin juhlitaan. Oma P-klubimmekin järjestää ansiokkaita bileitä, mutta kannattaa todellakin joskus lähteä merta edemmäksi kalaan. Enkä nyt tarkoita mitään tärkeilevien juristien sievistelyjä kirkkotiellä puhumattakaan jostain KKK:n "meillä kaikilla on niin vitun hauskaa - sponsored by EnzoGutzeit" -bileistä. Otahan muutama ystävä tukijoukoksi ja lähde siitä vaan vaikkapa Deltan tai Kannan tai vaikka Animeseuran kekkereihin. Nämä ovat ihan tyytyväisiä, että kuokkavieraita tulee vaikka vähän enemmänkin kerrallaan.

Yli puolet tapaamistasi ihmisistä on kummallisia, jopa friikkejä (varsinkin jos menet ehdottamiini paikkoihin), mutta lisäksi tutustut loistotyyppeihin tai saatat löytää elämäsi rakkauden. Pahimmassa tapauksessa saat vaihtelua tuttuja naamoja kanssa juopotteluun. Tosiasiahan on, että mitä enemmän opiskeluvuotia, sitä enemmän turvaannut parhaisiin ystäviisi kunnes et tapaa enää ikinä kiinnostavia uusia naamoja. Eli toimi kun on mahdollisuus.

Tosi extremeä kaipaaville suosittelen osakuntia. Siellä on pimeää, kummallista musiikkia, hirvittävä tupakankatku ja 20 vuotta niillä rikkinaisilla nahkasohvilla istuneet äijät mulkoilee sinua pahansuisesti.

ALAS SORTOVALTA!

**P-klubin syyskokous ti 9.11.
Turku-salissa**

TULE!

“Kebab on rakkauden sementtiä”

Syyskuun lievästi sateisena iltana lähti joukko joviaaleja nuorukaisia tutustumaan sekä Turun kebabtarjontaan että toisiinsa. Tavoitteenamme oli siis kaksi tavoitetta: saada vatsanväänneitä syömällä mahdollisimman monta Persian lahjaa Suomelle ja hankkia elinikäisiä ystävyyssuhteita. Yhtiöpäisistä tavoitteista huolimatta innokas testiryhmämme aloitti matkansa yliopistonmäeltä, halvan kuohuviinin voimin kuinka ollakaan.

Artikkelin tässä vaiheessa pitää mainita, että testimme ei ole niinkään Tekniikan maailma -tyylinen “30:n prosentin painotus ruoan esansseille”, vaan pikemminkin aidolla pieteetillä kebab-kulttuuria kohtaan tehty empiirinen tutkimus, josta varmastikin jokaiselle löytyy jotakin. Valitsimme kohteemme melko sattumanvaraisesti, tosin Woti’s piti kiintiösuomalaisena ottaa mukaan, rasismisyytöksiä välttämällä, mutta muuten raatimme pyrki valinnoissaan liki tieteelliseen objektiivisuuteen. Testiannokseksi olimme valinneet ns. perhekebabin, eli rullakebabin miedolla kastikkeella, josta riittää monen nälkäisen suun ruokkimiseen. Tarkkaavaisimmat varmaankin jo huomasivat, että Woti’s poikkeaa ryhmästä siten, että kyseisessä paikassa rullaa ei tunnettu, vaan jouduimme valitsemaan pita-leivä väliin ängetyn ravintopommin.

Kuten jo edellä mainittiinkin, alkoi matkamme yliopistonmäeltä, jossa heitimme symboliset hyvästit tieteelliselle kateudelle juomalla kuohuviiniä muovimukeista. Kuohuviinitestissä allekirjoittaneen tunteella valitsema tuote ei olisi pärjännyt, mutta tietynlaista helpottavaa katharsista se toi mukanaan. Epämääräiset ja alatyylisiä edustavat “hyi helvetti, mitä mönjää” kommentit jätettiin armotta omaan arvoonsa- viiniä pitää juoda rakkaudesta viiniin.

Ensimmäisenä kohteenamme oli Kiinamylynkadun alkupäässä sijaitseva **Täbriz kebab**, jonka valitsimme otokseemme sen mystisyyden perusteella. Kaveripiiriimme ei todennäköisesti kuulu ketään sellaista, joka olisi käynyt kyseisessä ravintolassa. Rohkein mielin astuimme sisään tyhjään ravintolaan...

Ensivaikutelma ravintolan sisätiloista oli kutakuinkin menettelevä, peruskamaa. Liekö syynä ollut paikan savuinen klimaatti, mutta vasta pöytään istuuduttuamme havaitsimme ikkunalaudalla kököttävän suunnattoman bongin. Herää kysymys, olisimmeko päässeet sitä kokeilemaan, mutta ehdottelujen suhteen testiryhmämme pysyi vaiti ja söi kebabiaan kaiholla bongiin vilkuillen. Muun sisustuksen suhteen oli pitäydytty melko minimalistisella linjalla: taustalla soiva Nova-Kiss FM -linja sekä coca-cola -taulu ja postmoderni seinäkello hallitsivat tunnelmaa luoden toisinaan jopa etäännyttävän vaikutelman. Muistuuapa mieleeni villi

huhu, jonka mukaan Helsingissä olisi kebab-ravintola omistajiensa asunnossa. Siinäpä folklorea kerrakseen.

Hetken sisustusta inspektoituamme toi turkkilainen omistaja houkuttelevasti tuoksuvan rullan (5•) eteemme, johon innokkaasti kävimme käsiksi- “kuin naapurin Tauno piikoihin konsanaan”. Ensimmäisen suupalan jälkeen olimme kaikkia myytyjä- miksei tällaista ole mainostettu paremmin? Täyhteitä oli sopivassa suhteessa toisiinsa nähden ja lihan koostumus oli fantastinen- eskapismia parhaimmillaan! Haittapuolia ravintolasta on vaikea keksiä, mutta tietty penseä ilmapiiri ravintolassa vallitsi testimme aikana, liekö syynä ollut poikaittemme tyyperyys vai mikä- kenties saamme siihen selvyden. Mutta Täbrizistä puhuttaessa on vaikeaa olla sortumatta ylenpalttiseen hekumointiin- uusi tähti on syntynyt.

Seuraavaksi taivalsimme kohti Hämeenkadun **Woti’s** -ravintolaa, jonka siis kiintiösuomalaisena valitsimme testiimme. Avatessamme oven, pelmahti tajuntaamme jälleen kerran Kiss FM ja näkökenttämme täytti taulujen täyttämä kahvila-atmosfääri. Hämeenkadun Woti’s oli yleisesti ottaen erittäin ahdas, varsinkin kun ryhmän kanssa samaan aikaan oli arviolta kolme asiakasta. Liekö taustalla suomalainen optimointimentaliteetti, mutta ahdas ja kahvilamainen- vaikkakin siisti- sisustus vei tunnelmaa.

Iloinen testiryhmä vasemmalta oikealle: Sakari Linden, Miikka Lehtonen, Erkki Mäntymäki, Taneli Vilpponen. Kuvasta puuttuu Leo Svahnback.

Myyjän asiantuntevuus kuitenkin lievitti tunnelmaamme, tosin myyjän suostuvaisuus lähes mihin vain herätti epäilyksiä- maksetaanko niille palkkaa? Joka tapauksessa myyjä ymmärsi tilanteemme täysin ja toimitti leivän väliin tungetun kebabin (3,5• validilla opiskelijakortilla) ryhmällemme poikkeuksellisesti lautaselle levitettynä, jotta jako viiteen onnistuisi paremmin. Kirjoittajan harhaluulot kastikkeista koitui kuitenkin koko ryhmän disasteriksi- kävi nimittäin selväksi, että maanjäristys nimellä kulkeva kastike ei ollutkaan mikään vitsi. Koko testiä kastike ei onnistunut tuhoamaan.

Hämeenkadun jälkeen jatkoimme kohti keskustaa, tarkemmin ottaen kohti **Kebab pizzeria Sisiliaa**, joka sijaitsee Aninkaistenkadun alkupäässä verotoimiston kupeessa. Matkan aikana keskustelunaiheet risteilivät sieltä tänne, keskittyen kuitenkin miehisen sukupuolen angstiin ja seksuaalisiin ristipaineisiin sekä male bondingiin. Tunsin, kuinka testiryhmämme läheni toisiaan liki hämmentävällä tavalla...

Pienenä kuriositeettina täytyy mainita seikka, joka pisti silmiimme ennen Sisiliaan menemistä. Nimittäin Sisilian vieressä on thaihierontaa tarjoava liike, joka antoi aiheita epäilyille- olisiko näillä kahdella yrityksellä kenties sama omistaja ja asiakasryhmä? Sisilia oli ryhmällemme tutuin, sillä lähes kaikki olivat siellä käyneet ja totoneet tuotteet kohtuullisiksi hinta-laatusuhde

(kebabit ja pizzat 3,5•, jos sanot olevasi opiskelija...) yhtälössä. Mielenkiintoista oli myöskin se, että alunperin irakilainen omistaja on asunut hetken aikaa Sisiliassa. Enää ravintolan nimi ei kummastuta. Sisustukseltaan Sisilia oli ehdottomasti relevantein ja kotoisin joulukoristeineen, juorulehtineen, tuulettimineen sekä joviaaleine työntekijöineen. Tosin työntekijöiden laskeminen osaksi sisustusta voi olla hieman hämmentävää, kuin myös se, että myyjä tuli heittämään kanssamme huulta epäilyttävällä tavalla: "heitän teidät ulos, jos alatte tappelemaan". Hmm...kuinka moni kaveriporukka alkaa tappelemaan keskenään?

Testikebabimme herätti pienehköjä tunteenpurkauksia joukkiossamme- "nytkö se jo on ohi" ja "miks sun pitää aina viedä kaikki?". Makua kuvailtiin lempeäksi, rapeaksi ja tunnelmaa luovaksi. Jos menet treffeille, tämä on se paikka.

Viimeisenä kohteena menimme **Aso**-nimiseen ravintolaan, joka sijaitsee Sisilian puoleisessa päässä Yliopistonkadulla. Ravintolan tunnelma oli kerrassaan omituinen, jota kuvailtiin sanoilla bordellimainen; DDR-tyylinen, jossa ripaus intialaisvaikutteita ja "laimee". Tilannetta pahensi vielä tietty omituinen, ilmassa leijuva odori- liekö syynä ollut pilaantunut maito, tuulettimien mahdollinen toimimattomuus tai jokin muu selittämätön syy, mutta ainakaan kukaan meistä ei kokenut suuria haluja maitoa kohtaan. Monelle DDR:n ja intialaistyyppisen sisustuksen yhdistäminen voi olla jo liikaa, joten kannattaa suhtautua varauksella, vaikka täytyy mainita, että hämmennystä lievensi iranilaisen työporukan pirteä ja hyperaktiivinen elämänasenne- liekö syynä hapantunut maito?

Eteemme tuotu ruoka oli kuitenkin reipasta keskitasoa sekä hinnan (4,80•) että laadun suhteen. Syötävää oli kuitenkin runsaasti ja viimeistään tässä vaiheessa oli jokaisen testijannun masut täynnä! Ason kebab oli kuitenkin ainoa, jonka arvosanat heittelevät normaalia reilummin kommenttien "ei pysty!" ja "wc plussaa" siivittämänä. Jos hämyinen atmosfääri ei haittaa, voi Aso olla sinun paikkasi.

Testimme loputtua lähti jokainen tahollaan kohti jo kauan aikaa sitten laskennut aurinkoa. Outoja tai negatiivisia sivuvaikutuksia ei tietääkseni kellään ilmennyt- tuloksena loistavaa illanviettoa, huuleneittoa, suuria tunteita ja kylläisiä jannuja. Jatkostakin sovittiin ja sitä kannattaa odotella. Tallustellessani kotia kohti mieleni valtasi tieto siitä, että olimme saaneet jotain merkittävää aikaan. Tai no, tokkopa ketään tästä gradua tekee (tai jos tekee, ota yhteys meihin!), tärkeintä on se merkitys, joka kebabilla sosiaalisena sidosaineena on. Kebab luo ystäviä.

Lopuksi haluaisin vielä mainita, että yksikään paikka ei ollut täydellinen pettymys, vaan jokaisessa oli omat parhaat puolensa, kurioositeettinsa- suuri kiitos kebabit meille tehneille. Toivottavasti tämä odysseia- ilman harhailua- auttaa kansaa löytämään mieltymystensä kohteet.

Testiryhmän ravintoloille antamat arvosanat:

Täbriz

Leo:2+
Sakari:2,5
Taneli:2-
Miikka:2+
Painottamaton keskiarvo:2+

Woti's

Leo:2-
Taneli:1,5
Sakari:1,5
Erkki:1+
Miikka:1,5
Painottamaton keskiarvo (eli PK):1,5

Sisilia

Leo:2
Taneli:2,5
Erkki:2
Sakari: 2+
Miikka:2+
PK:2+

Aso

Leo:1+
Sakari:1+
Erkki:2-
Taneli:1,5
Miikka:2
PK:2

Sitä itseään.

Teksti: **Miikka Lehtonen**

Kuvat: **Leo Svahnback** ja www.kebabille.com

Tampereen kiälen alkeet, 1 ov

Vastuullinen opettaja: Sampo K. Saarinen

Suoritustapa: läpiluku

Edeltävät opinnot: Ei edeltäviä opintoja

Kirjallisuus: Kurssi perustuu Hannu Hyttisen laajoihin tutkimuksiin tampereen kiälestä.

Seuraavassa on listattuna joukko sellaisia sanoja, joiden tietäminen auttaa selviytymään, jos tie joskus johtaa Tampereelle. Oppimista helpottanee tampereen ja turun kielten lähisukulaisuus. Ääntämistä ei tosin opi kuin kuuntelemalla. Asiaan:

eiseväliä Kyllä; kun tamperelainen vastaa kysyjälle ”eiseväliä”, hän on suostunut ehdotukseen.

hanu Hyvä tyyppi, reilu veikko; ”hanussa” on sopiva annos jatkämäisyyttä, ”hanu” hoitaa hommansa, toisin kuin ”hampuuksi”.

hilario Mustamakkara; sanan taustana saattaa hyvinkin olla se, että missi Armi Kuusela oli aikanaan naimisissa melko tummahipiäisen filippiiniläisen Gil Hilarion kanssa.

häippäri Sellainen epämääräinen henkilö, josta pirukaan ei ota selvää; hän ei ole varsinainen konna, mutta pientä vilunkia on mielessä koko ajan; näin on ainakin syytä epäillä.

häppä Monimerkityksellinen, merkitys muuttuu puhujan iän karttuessa. Pikkulapset tarkoittavat sanalla maitoa, nuoris ”limonaaria” ja aikuisväestö ns. isojen ihmisten juomia.

kekkeruusi Hepsankeikka t. muuten epäluotettava t. häilyväinen henkilö t. kaupungilla kukkoileva epämääräinen tyyppi.
lainasto, laikku Paikka, josta voi ilmaiseksi käydä hakemassa kirjoja, jos lupaa viedä ne aikanaan takaisin; Tampereella ei käytetä termiä ”kirjasto”.

mahku Mahdollisuus; jos tamperelainen vaikka haluaa selvittää, onko hänellä saumaa päästä saatolle, hän lausuu ”oisko mahkuja...”.

Manse Tarkoittaa Tamperetta, mutta sanan sävy on kyseenalainen. Tamperealaiset kutsuvat kotikaupunkiaan kiertelemättä ja suoraan ”Tampereeksi”.

musta Mustamakkarasta arkipuheessa käytetty lyhyt muoto; negridisen ihmisrodun edustajasta ei Tampereella kannata käyttää termiä ”musta”, sillä se saattaa johtaa kiusalliseen väärinkäsitykseen.

ni? Mitä saa olla?; tamperelaisten tarjoiijoiden yleisesti käyttämä ystävällinen kysymys; jos asiakas ei reagoi, jatkokysymyksenä esitetään usein ”no?”.

nopi Mieshenkilö, joka ”noppailee” eli pukeutuu ja käyttäytyy keikarimaisesti!

oho Pyydän anteeksi, olen syvästi pahoillani.

ortsia Odottaa, Perheenlisäystä ei kuitenkaan "ortsita", vaan naishenkiö "vartoo", milloin haikara tuo pienokaisen.

paskysye Ota tiedustelemalla selvää.

päättäri Tampereella tunnetaan kaksi virallista tapaa antaa kulkuohje jollekin paikalle: joko Pispalan haulitornin avulla tai sitten "nji ja nim monta pysäkkiä ennen sen linjam päättäriä"; niillä neuvoilla pärjää.

rotvalli Kadun reunakiveys; kantamuodoksi on epäilty sekä ranskankielien trottoir-sanaa että englannin roadwallia; tamperelaisia sanan alkuperä ei kiinnosta, sillä niin ranska kuin englantikin ovat ulkomaanpellejen kieliä; tampere on ulkomaankieliä selvästi tarkempi, sillä "rotvalli" kuvaa ihailtavan täsmällisesti kadun reunakiveystä.

röörö Deodorantti, samaa tarkoittaa myös "reutorantti".

sammuuta Älä kuomaseni muuta virka; kuuluu kummastelusanastoon.

sikistyä Kutistua, tavallisesti pesun yhteydessä.

tapola Nykyään mustamakkaran eräs yleisnimi, peräisin Tapolan makkaratehtaasta.

tulkkiari Pohjoismaiden suurimmassa sisämaakaupungissa tuitikkuja kutsutaan nimellä "tulkkiari".

tussu Sukukielet tampere ja suomi käyttävät joitakin samoja sanoja eri tarkoitukseen, mikä saattaa joskus aiheuttaa hämmennystä; "tussu" on suomalaisille substantiivi, mutta tamperelaisille adjektiivi; iian vähäisellä ilmamäärällä täytetty pyöränrennas tai jalkapallo on tampereksi "tussu".

Henkilökunnan kyselytunti

lähikuvassa poliittisen historian laitokselta Mari Niemi ja Artturi Kaukoranta

Poliittisen historian opiskelijat saivat tänä syksynä uuden tentaattorin ja tuntiopettajan, kun tuore VTM **Mari K. Niemi** aloitti työnsä laitoksella. Niemen tie eduskuntatutkimuskeskuksen harjoittelijasta laitoksen henkilökuntaan on ollut monien sattumien seurausta. Harjoittelun jälkeen häntä pyydettiin toimittamaan tutkija **Ville Pernaan** kanssa “moottorisahakirjaa”, joka on eri tutkijoiden artikkeleista koottu kirja. Nyt jo valmis teos julkaistaan loppiaisen tienoilla nimellä Suomalaisen yhteiskunnan poliittinen historia. Niemen mukaan tenttikirjaksikin kaavailtu kirja tuo esiin uusia näkökulmia suomalaisen yhteiskunnan historiasta keskittyen mm. talouteen, kulttuurihistoriaan ja vaihtoehtoisin tulkintoihin, vallan tason politiikan sijaan. Tämä projekti poiki Niemelle mahdollisuuden tehdä mediaseurantaa eurovaaleista ja lokakuussa ilmestyykin Niemen ja tutkija **Ville Pitkäsen** loppuraportti Eurovaalit mediaseuranta – projektista. Tällä hetkellä hän aloittelee väitöskirjaansa, joka jatkaa hänen jo gradussa aloittamaansa tutkimusta eduskunnan sukupuolittuneesta työttömyysretoriikasta eli siitä kuka ja millainen on työttömyyspolitiikan ja tutkimuksen kohteena oleva työtön.

Niemi kutsuu itseään tyypilliseksi akateemiseksi sekatyöläiseksi. Käytännössä hänen työnsä koostuu tällä hetkellä “nejän teen” eli tutkijan, tuntiopettajan, tentaattorin ja toimittajan töistä. Epävarmuus työn jatkuvuudesta on Niemen mukaan välillä raastavaa, mutta mielekäs työ ja mielenkiintoiset tutkimusaiheet kannustavat jatkamaan. Hänen mielestään jo se, että pääsee näyttämään osaamistaan ja taitojaan on hienoa, koska kaikille halukkaille paikkoja ei riitä. “Vaatii tietynlaista hulluutta tehdä tällaista työtä”, nauraa Niemi ja lisää, että tulevaisuuden suunnittelu on välillä vaikeaa, kun ei ole varmuutta edes siitä, millä

seuraavan kuukauden eläisi. Toiseksi projektitöiden rasittavuutta lisää myös se, että tutkija joutuu aina lunastamaan paikkansa seuraavaan projektiin edellisellä työllään. Tutkijoilla on siis jatkuva näytön paikka. Myös projektien nopea vaihtuvuus on haasteellista, koska aiheet ovat usein erityyppisiä ja niihin pitää päästä nopeasti sisään.

Jatkuvan toimeentulon varmistaminen on varsinkin aloittelevien tutkijoiden ongelma. Niemen mukaan hänen tämänhetkinen palkkansa koostuu niin monesta osasta, ettei hän tulisi yksistään toimeen yhdelläkään. Tutkijat hakevat jatkuvasti apurahoja erilaisista säätiöistä ja Niemen mukaan juuri jatkuva hakeminen on välillä työlästä. Apurahoja hakee usein satoja tutkijoita ja vain kourallinen saa sen. Hakemukset ovat käytännössä tutkijoiden omia tutkimussuunnitelmia, joiden avulla tutkija pyrkii todistamaan valitsijoille, miksi juuri hänen tutkimusaiheensa on apurahan arvoinen. Toisaalta Niemi kertoo viihtyvän nykyisessä työssään. Työajat ovat vapaat ja vaikka työpäivät joskus venyvätkin iltaan, voi jonain toisena hetkenä ottaa vähän rennommin. Poliittisen historian laitoksen ilmapiiriä Niemi kuvailee keskustelevalaksi eli välillä asioista kiistelläänkin, mutta aina hyvässä hengessä.

Tulevaisuudessa Niemi toivoo jatkavansa omien sanojensa mukaan kirjoittamiseen ja lukemiseen liittyviä töitä. Hän pitää tärkeimpänä motiivinaan kiinnostusta kieleen, joten erilaiset toimitustehtävät ja tutkiva journalismi olisivat mieluisia. Niemi uskoo, että tutkijan työ on juuri sellainen työ, jossa hän voi tehdä itselleen tärkeinä pitämiään asioita. Tutkijan työ on paluu nuoruuden idealismiin eli siihen, että uskoo työllään voivan “pelastaa” maailman. Tai ainakin parantaa sitä.

Miina Pyylehto

P-klubi järjestää keskustelutilaisuuden

“Venäjä ja terrorismi”

ti 26.10. klo 16-18

Arcanum 1

Tule kuuntelemaan ja keskustelemaan!

VTM **Artturi Kaukoranta** aloitti heinäkuun alussa poliittisen historian laitoksella määräaikaisessa assistentin virassa. Valtakunnallinen uutiskynnyks ylittyi lähes saman tien; professori Tatu Vanhanen saapuu marraskuussa luennoimaan Ideologioiden maailmat-kurssille juuri hänen aloitteestaan.

Joitakin taustatietoja itsestäsi?

Olen kotoisin Hangosta, ikä 31, perheetön rapu, VTM, assistentti ja reservin kersantti.

Minkälainen on oma akateeminen urasi?

Pääsin yliopistoon 1997 ja valmistuin viitisen vuotta myöhemmin. Ennen heinäkuussa alkanutta assistenttuuriani (joka päättyy ajallaan) olin reilun vuoden laitoksella osa-aikaisena lehtorina.

Mitä ovat olleet omat tutkimusintressisi poliittisessa historiassa? Mikä aiheessasi erityisesti kiinnostaa?

Tunnustettakoon, että tein gradun tietoyhteiskuntapolitiikasta ja suunnittelin jopa jatko-opintojakin samasta aiheesta, vaikka koen tietoyhteiskunnan tutkimusaiheena suorastaan vastenmielisenä. Tällä hetkellä väitöskirjan otsikkona on poliittiset vankileirit. Kiinnostukseni niihin on herännyt useampia vuosia sitten Solzhenitsynin teosten myötä.

Millainen oli opiskelutekniikkasi?

Opiskelutekniikkani perustui luovaan joutilaisuuteen ja ahkeraan lukemiseen. Tenttikirjat pyrin lukemaan alusta loppuun, mutta vain kerran. Opiskelutekniikka-ohjeet eivät tuntuneet toimivan kohdallani, joten luovuin noudattamasta niitä jo varhain.

Miten nykyinen yliopisto-opiskelu poikkeaa omista vuosistasi?

Mitään kovin mullistavaa muutamassa vuodessa tuskin on ehtinyt tapahtumaan.

Mihin suuntaan yliopisto-opiskelun pitäisi mielestäsi mennä? Miksi?

Eloisampaan, syvällisempään, sivistyneempään. Tehokkuus ja talousajattelu syö sekä luovuuden että persoonallisuuden.

Minkälaista opiskelutekniikkaa suosittelisit p-klubilaisille?

Mahdollisimman tehokasta ja tuottavaa.

Mikä sai sinut hakeutumaan assistentin virkaan poliittisen historian laitokselle?

Kohtalon oikku.

Minkälaista työsi on ollut tähän mennessä? Mikä on ollut mukavinta/hankalinta?

Mukavinta tässä on itse poliittinen historia, työtoverit, isänmaan toivot, säännölliset tulot sekä joustava työaika. Hankalinta on politiikka.

Miten käytät vapaa-aikasi?

Luen ja kerään kirjoja, uin, purjehdin, pelaan tennistä ja sulkapalloa. Lisäksi pyrin harrastamaan kulttuuria mahdollisimman usein. Ravintolaelämääkin vähintään kerran vuodessa.

Tiina Heinilä

VAIHTOPENKKI

Johanna Ketola

Paljonko maksaa pala kameliasi?

Ensimmäiset koleat päivät Andalusian sydämessä ovat takana. Helteisen kesän jälkeen villasukkien ja lapasten kaivaminen matkalaukun pohjalta tuntui pieneltä kuolemalta.

Takana on värikkäiden rantaviikonloppujen, eloisan iltaelämän ja reppumatkailun lisäksi neljä kuukautta erinomaisen epätavallista vaihtarielämää Granadan idyllisessä kaupungissa. Kaupunkipatrionalismin lisäksi perheeksi muodostunut ystäväpiiri ja eteläeurooppalainen mentaliteetti huokuttelevat jäämään välimeren ilmastoon pidemmäksi aikaa.

Granada kaikilla aisteilla

Sierran Nevadan vuoriston kupeeseen, 67 kilometrin päähän Espanjan etelärannikolta sijoittuva vajaan 300 000 asukkaan Granada on opiskelijakaupunki parhaimmillaan. Kaupunkiin palanneet ennätysmäiset 60 000 opiskelijaa - joiden joukossa yli 1000 erasmusta - muuttivat kaupungin parissa viikossa iloiseksi, vilkkaaksi ja värikkääksi seesteisen kesän jälkeen. Rauhattoman värikkyyden lisäksi syksy toi mukanaan hajuja, jotka koostuvat enemmän tai vähemmän keuhkoja pitelevistä pakokaasuista, hampun kitkeryydestä ja iltaisin kaduilla lemuavista roskakasoista. Sekoitussuhde vaihtelee auringonnousun ja -laskun sekä viikonpäivän mukaan, mutta sanotaanko että Wunderbaum tuoksuu niihin verrattuna kevätiniityltä. Rutikuiva kaupunki odottaa puhdistavaa sadetta muualtakin kuin kadunpesijöiden letkuista.

Granadan ylpeys on epäilemättä UNESCO:n maailmanperintökohteeksi nimitetty Alhambran linnoitus, jonka alueella sijaitsevat myös nasdirien palatsit ja Generalifen puutarhat. Vanhan muslimikuninkaiden asuinsijan ympärille rakentuu kaupungin rahakirstulle tärkeä, mutta kohtuullisissa mitoissa pysyvä turismi. Toinen Granadan viehätys on maurilaiskaupunginosa Albaicin, jonka tunnelmallisilta pikkukujilta voi bongata vyölaukkuiset saksalaiseläkeläiset. Kun muslimivaikutteet ja maurilaistunnelma yhdistetään

paikallisen mustalaiskulttuurin vaikutukseen, tuloksena on ainutlaatuisen jännittävä yhdistelmä, joka inspiroi kaupunkiin saapuneita taiteilijoita, kirjailijoita ja runoilijoita.

Kaupungin keskustan yläpuoleisella kukkulalla kyyhöttävän Alhambran viehättävyyttä laski ihmeellinen rakennustyömaa ilmaporineen - samoin miinuksia tulee huonoista opasteista, joita ilman arvokkaat koristeseinät eivät vaikuttaneet mummon vessankaakeleita kummemmilta. Kieltämättä kuitenkin linnoitusta ympäröivän vanhan metsän raikas tuoksu ja kauniit solisevat suihkulähteet luovat erilaisen tunnelman, kuin

esimerkiksi kukkulan alapuolella kohoavan katedraalin dramaattiset kärsimyskuvaelmat. Paitsi Granadasta, myös muualta Andalusiasta voi löytää toinen toistaan mahtavampia katolisia kirkkoja, joista suurin osa on vanhoja moskeijoita muistuttamassa islamilaisen valtakulttuurin ajoilta. Tunnetuin pytinki sijaitsee Cordobassa, jonka moskeija on maailman toiseksi suurin - tai ainakin oli vuonna 1989, kun onnettomasta kaupunginkirjastosta löytämäni, pölyinen matkaoppaani painettiin. Keskiajalla katoliseksi pyhätköksi muutettu moskeija on toki mykistytävä niin kooltaan kuin koristelultaankin. Kuvatun kärsimyksen määrä on niin ikään uskomaton - ystäväni sanoin: "Wow, they must have been *really* afraid of something".

Granadan korkeakulttuuria...

Ilta kaupungilla kannattaa aloittaa maisemapiknikillä mustalaiskaupunginosa Sacramonten huipulla, josta voi nähdä Granadan koko komeudessaan. Näköala avautuu upeimillaan tietysti yhdessä viinipullon, juuston ja ystävien seurassa auringonlaskun aikaan. Vaikka öisistä kaupungin valoista, hyvästä seurasta ja hennosta tuulenvireestä voisi nauttia loputtomiin, Granadan yöelämä on myös tutustumisen arvoinen - onhan se Andalucian vilkkain. Amatöörisosioogiset havaintoni tukevat täysin tätä hypoteesia, joka on osatulos halvasta alkoholin hintatasosta. Sormensa on pelissä myös paikallisella

tapaskulttuurilla, joka uhkaa sepelvaltimotaudilla ennätysnopeudella. Virvokkeiden mukana kun tulee ilmaiseksi pientä purtavaa, jonka rasva- ja kolesterolipitoisuus saavuttaa hämmästyttävät lukemat. Monilukuisen opiskelijanuorison keskuudessa suosio on kuitenkin epäilemättä taattu.

Vaikka laadullinen ero juomatavoissa onkin havaittavissa, määrällisistä voidaan olla montaa mieltä. Kun suomalainen kannää viikonloppuisin, eteläespanjalainen kiskoo viiniä kurkusta alas päivittäin. Myös Granadassa nuoriso kumooa

m a a n a i n t a i -
sunnuntaipullot tuttuun
tapaan kaduilla ja
loppuillasta sukeltaa
puistojen suihkulähteissä,
mikä on saanut
semikonservatiiviset
keski-ikäiset
huolestuneina
purkamaan tunteensa
yleisöosastoille.
Erotuksena Aurajoen
rantoja kesäisin
k o r i s t a v a a n
populaarikulttuuriin on
vain se, että toistaiseksi
täältä puuttuvat 13-
vuotiaat tuurijuopot.
Kauhuissani mietin usein,
kuinka monta
sukudynastiaa kuulisi

lihavan naisen laulun, jos viinilitra Suomessakin maksaisi halvimmillaan 40 senttiä tai litra 15% martinia 1,5 euroa! Toisaalta Granadan suurin ongelma ei ole katujuopottelu eli *botellon*, vaan pikeminkin halvat huumeet, joita voisi mainostaa tunnuslauseella sponsored by the government of Morocco. Myös Espanjan tullimuodollisuuksia pohjois-Afrikan rajalla voi hyvällä omallatunnolla kiittää helposta ja vaivattomasta huumeakaupasta.

Pohjois-Afrikan maista erityisesti Marokon vaikutus näkyy myös positiivisella tavalla Andaluciassa. Kuningaskunnan yliopisto-opetuksen laatu pitää huolen siitä, että nuori sukupolvi hakeutuu etelä-Espanjan tieteenpesiin. Niinpä tiede- ja taidemaailman arabivaikutteinen perinne yhdessä kielitaitoisen ja avoimen nuorison kanssa varmistaa sen, että ennakkoluulot islamilaista maailmaa kohtaan ovat nyky maailman olosuhteissa ilahduttavan vähälukuisia. Pohjois-Afrikasta saapuvat laittomat maahanmuuttajat ja venepakolaiset aiheuttavat aika ajoin päänvaivaa viranomaisille, mutta Granada on säästynyt ongelmilta kohtalaisen hyvin. Kuitenkin esimerkiksi pimeään työvoiman käyttö tuntuu olevan suosittua.

...ja alakulttuuria

Granadan yliopisto ei ylpeile laatuyskiköillään tai tieteellisillä saavutuksillaan, vaikka tosin kielikeskus lienee kohtuullisen hyvätasoinen. Kyseenalaistin myös opiskelijamateriaalin tason seurattuani kirjaston lukusalissa puolitoista tuntia nenänsä anatomiaa tutkivaa informatiikan opiskelijaa. Koska lukukausi alkoi vasta muutama viikko sitten, opintieni on vasta lapsenkengissä. Kuitenkin lähtötelineistä käsin vaikutelma yliopistomaailmasta on ennen kaikkea koulumainen -

luennoitsijat ovat töitä
vaativia opettajia, jotka
p i t ä v ä t
hämmästykseni myös
poissaololista. Silti
luennoitsijat ovat
p o i k k e u k s e t t a
i n n o s t u n e i t a
oppiaineistaan ja todella
ottavat yleisönsä. Toisella
luennollani koin
e r ä ä n l a i s e n
uudelleensyntymishetken,
kun professori selitti,
kuinka tärkeää hänelle
on se, että opimme juuri
hänen osaamisalaansa.
Määrärahojen kanssa
t a i s t e l e v i l l a ,
tutkimusorientoituneilla
kotimaan tietopajoilla on
paljon kirittäväää tähän

verrattuna. Kirjatenteistä tai opetuspakko - asenteesta en ole nähnyt vilaustakaan, vaikka tosin on mahdollista, että olen sattumalta osunut vain harvinaisen mukaville kursseille. Luennot kestävät iltamyöhäiselle saakka iltapäivätorkkujen takia, mutta rankan koulupäivän jälkeen voi virkistäytyä monenmoisissa opiskelijariennoissa aina bileähkyyn saakka. Hienoa suomenruotsalaista sitsikulttuuria ja sen perinnettä jatkavia opiskelijajärjestöjä on kuitenkin tullut ikävä. Epäilemättä Granada tarvitsee P-klubin tapaisia aktiivisia ja mieleltään terveitä opiskelijaorganisaatioita .

*Johanna on kolmannen
vuoden valtio-opin
lukija, joka lähti
Granadaan kesällä*

Minä, suomalainen

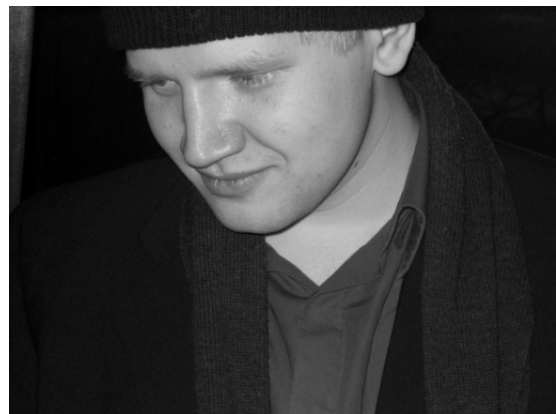
Minuuteen sisältyy moninainen joukko adjektiiveja ja rooleja, joita henkilö käsittää olevansa. Yksi edelleen tärkeä minuuden raaka-aine on kansalaisuus. Suurin osa ihmisistä kokee kuuluvansa johonkin kansaan. Yhteenkuuluvuus helpottaa tietysti toimeentuloa kansallisvaltioissa. Globalisoituvassa maailmassa kansallinen ajattelutapa saa haastajakseen yhä maailmanlaajuisemmin suuntautuvan ajattelutavan, jossa korostuvat eri kansoihin kuuluvien ihmisten yhteiset ominaisuudet. Ulkomailla ollessa moni havahtuu kuitenkin huomaamaan, ettei maailmankansalaisuus ole astunut vielä voimaan, vaan kansalaisuus on ensimmäinen henkilöä määrittävä adjektiivi. Suomalainen piilee pinnan alla voimakkaampana tekijänä kuin uskoisi.

Tietoisuus omasta suomalaisuudesta muodostuu todella vasta vuorovaikutuksessa toisten kansallisuuksien edustajien kanssa. Suomessa suomalaisuus on arkipäivää, mutta ulkomailla käsite saa painavamman merkityksen. Kansallisuudesta tulee helposti persoonallisuutta määrittävä tekijä, kun se erottaa henkilön valtaväestöstä ja antaa siten erilaisen statuksen. Olet yleensä ensin suomalainen ja sitten vasta huumorintajuinen tai idealistinen. Tällöin suomalaisuuttaan voi alkaa vaalia ja huomata sen merkityksen tärkeämmäksi kuin kuvittelisi. Oman kansan ja maan hyvät puolet muistuvat mieleen ja henkinen yhteys omaan kansaan herää. Uudessa kulttuurissa ja uusia asioita jatkuvasti kohdatessa suomalaisuus on oma normaalius, se vertailukohta, jonka pohjalta uudet tavat omaksutaan. Kun suomalainen kättelisi niin ranskalainen antaisi poskisuudelmat. Näin omiin ja tuttuihin tapoihin saa samalla uuden perspektiivin. Vaikka tapa olisi erilainen, voi ajatus olla sama.

Suomalaisuus saattaa paisua jopa epätodellisiin mittoihin kun jatkuvaa kosketusta suomalaiseen arkipäivään ei ole. Silloin kansamme älyttömimmätkin ominaispiirteet esittäytyvät muistojen kultaisessa valossa. Vaitinaisuus on helpottavaa, eipähän tarvitse koko ajan keksiä puheenaiheita ja sauvakävely on erittäin terveellistä. Suomalaisen toiminta tuntuu paljon järkevämmältä kuin kotona Suomessa, jossa kritisoitavaa riittää joka päivälle. Ulkomaalaiset ovat myös innokkaita lisäämään puita kytevään kansallisuustunteen tuleen kertomalla mitä kaikkea he maastamme tietävät. Jostain syystä suomalaisista liikkuu niin paljon mielenkiintoisia huhuja maailmalla, että puolustamassa saa olla vähän väliä jos siihen jaksaa ryhtyä. Varmoja faktoja esitetään muun muassa porojen käyttäytymisestä ja ihmisten alkoholikäyttäytymisestä.

Kotiin asettuminen ja sopeutuminen uudelleen kotimaan kulttuuriin saattaa matkan jälkeen tuottaa hankaluuksia. Oma kulttuuri paljastaa heti alkuun karumman puolensa, kun monet kauan kaivatut asiat eivät olleetkaan ehkä muistikuvien veroisia, saunaa lukuun ottamatta. Henkinen yhteys ei toimi kotimaassa muistikuvien veroisesti ja oma erikoisstatus on myös mennyttä. Palaaminen tarkoittaa myös lähtemistä ja yhdestä paikasta pois lähtiessä saa jälleen uutta kaivattavaa, mikä vähentää samalla kotiinpaluun riemua. Suomalaisuus pysyy, mutta juuri taakse jäänyt kokemus ei palaa.

**“Varmoja faktoja esitetään muun muassa (...) ihmisten alkoholikäyttäytymisestä.”
(ks.kuva (toim.huom.))**

Muistoja

Tomiset arkistot mielessäni pölähtivät, kun P-klubin lehden päätoimittaja hieman yllättäen pyysi minulta kolumnia. Voi olla hyväkin, että opiskeleva nuoriso saa kuulla, mitä kaikkea valtio-opin opiskelusta voi aiheutua, ja mille poluille se saattaa johtaa. Oma osansa oli tietenkin myös ainejärjestössä mukana toimimisessa. Kaikki ei näytä ihan samalta, kuin 30 vuotta sitten. Silloin jotkut asiat näyttäytyivät kovin kirkkaina, tänään ihan toiset.

Olin suvun ensimmäinen ylioppilas ja 18-vuotias, kun aloitin opinnot Turussa vuonna 1974. Opintoni eivät sujuneet mitenkään hyvin, ja lopulta keskeytinkin ne. Tärkein syy varmaan oli oma kypsymättömyys, mutta myös lopulta havainto valtio-opin liiasta teoreettisuudesta. Valtio-oppineet mielestäni viisastelivat suojatyöpaikoistaan käsin, kun elämä oli toisaalla. Kaiken lisäksi oppiaine näytti jonkinlaiselta poliitikkojen broilerihautomolta. Ehkä tänään tilanne on toinen. En kyllä uudelleen lähtisi valtio-oppia opiskelemaan, mutta vianhan ei tarvitse olla peilissä vaan pärstässä, siis omassani. Pyydän anteeksi, vaikken uskokaan, että tällaiset puheet voisivat jonkun intoa heikentää. No, sikahan syitä löytää. En usko, että ainakaan aktiivinen toiminta ainejärjestötoiminnassa olisi opiskelua haitannut, päinvastoin.

Minulla ei kuitenkaan ollut mitään aikomusta jäädä ikuiseksi opiskelijaksi, vaan sain töitä sosiaalityöntekijänä, ja siinä työssä vierähtikin sitten yli kymmenen vuotta. Kunnallishallinto tuli tutuksi (myös kunnallispolitiikasta se puoli, josta laitoksella ei niin paljon tiedetty). Kun eläkepäivien visio ei siinä vaiheessa kuitenkaan näyttänyt kovin houkuttelevalta, aloin opiskella uudelleen, ja sitä opiskelua on sitten riittänyt ja näyttää riittävän myös työelämässä

jatkuvasti. Aluksi onnistuin pääsemään sosiaalityöntekijöiden pätevyityskoulutukseen Tampereelle, sen jälkeen aloitin maisterin opinnot uudelleen, nyt Tampereella, ja valmistuinkin työn ohessa (sosiaalityö pääaineena) vuonna 1992. Viimeisin ponnistus oli johtamisen erikoisammattitutkinto, jonka sain valmiiksi vajaa vuosi sitten. Tällä hetkellä työskentelen Kriminaalihuoltolaitoksessa aluetoimiston johtajana, syyskuussa tuli 11 vuotta täyteen. Harmi että tämän jutun puitteisiin ei mahdu kriminaalipolitiikka, varsinainen leipälajini.

Kuvittelen, että elämässä tarvitaan sekä tuuria että sisua: pääsin työelämään kiinni ilman valmista tutkintoa, aluksi määräaikaisena, ja kun en antanut periksi, sain lopulta asiat menemään haluamaani suuntaan.

Olen jälkepäin miettinyt, että minun täytyi tehdä asiat vaikeamman kautta: tilanteessa, jossa ympäröivät olosuhteet ja "työergonomia" oli valjastettu opintoja ajatellen, motivaationi ei riittänyt. Sen sijaan myöhemmin, kun oli virka, vaimo ja kaksi pientä lasta sekä matkaa opiskelupaikkakunnalle 60 km, sain homman hoidettua loppuun melko rivakasti. Ehkä tässä on jotain perspektiiviä niille, jotka nyt kovasti tuskailevat gradujensa kanssa: elämä on joskus monimutkaista ja kaikelle on aikansa. Kun lopulta tietää, mitä oikeasti haluaa, niin se motivaatiokin palautuu.

Kirjoittaja on P-klubin puheenjohtaja vuodelta 1979

EEMELIN OMA PALSTA

Tämän vuoden Walpoissa julkaistaan noloja kuvia emeritus-liikuntavastaava Eemeli Peltosesta.

OSA 3:

Eemeli huilee Mikko Lainetta, kun tämä kadotti itsensä Aurinkolahteen:
"Laine! Laine! Housus jäi nuotioon!"

Helsingin Sanomien syyskuun 12. päivän Sunnuntai-sivu odotteli yleisöryntäystä Turun yliopistoon. Moni lukija ei ehkä arvannut, että kyseessä on Walpon kotipesän perusopintoihin kuuluva luento. Tatu Vanhanen tulee kertomaan ihmisten erilaisuudesta ensimmäisen vuoden opiskelijoille. Näin siis siitäkin huolimatta, että vielä lokakuun puolivälissä (Vanhaselle merkitty luentopäivä on 27.10.) kukaan ei vielä tiennyt, tuleeko Vanhanen vai ei.

Koska Ankin lähteenä on vain Hesari, jatkan sen lainaamista. Siinä Tieteessä tapahtuu -lehden päätoimittaja Jan Rydman totesi, että poliittisesti epäkorrekteista tutkimuksista on voitava keskustella. Mies jatkaa, että tutkimusmetodien ja päätelmien pitävyys selviävät aikanaan tieteen foorumeilla.

Nutturaa tiukemmalle. Anki päättelee tämän siten, että tiedettä on kaikki, jonka metodit ovat tieteelliset, tiedeyhteisön hyväksymät. Ällös sinä kansalainen huoli, kyllä tieteen foorumit päättävät, sitten aikanaan!

Sinä lukiosta tullut ensimmäisen vuoden opiskelija, tiedätkö, keitä tiedeyhteisöön kuuluu? Tiedätkö Tatu Vanhasesta muuta kuin sen jutun, josta kuulit tai jonka ehkä luit? Ja siis tietty, että hän on Matin isä. Tiedätkö, mitä hän tutkii, muuta kuin sen mitä Kuukausiliitteen toimittaja sanoi? Anki ei tiedä. Siksi olisi huimaavaa tulla Ideologioiden maailma -kurssille. Siis oppimaan maailman aatteista kurssilla, jolla luennoivat perätysten Vanhanen ja *perinnöllisyystieteilijä* Petter Portin, tieteelliset riitapukarit. Miksi juuri nyt?

Näitä kysymyksiä ja todennäköisesti vielä enemmän on punnittu myös laitoksella. Silti vieläkin ei oikein tiedä, järjestääkö yliopisto luennon vai loukkaako se jotakin. Laitos ei halua mediajulkisuutta tai yleisöryntäystä, etteivät omien opiskelijoiden opinnot, arvokkaat ja vähäiset luennot kärsi. Tämä mielessä se varmasti alun perin buukkasi juuri Vanhasen ja Portinin.

P-klubin (*) kunnallisvaalipaneeli 11.10.

Keskustelemassa olivat vasemmalta Samuli Lintula (vihr.), Minttu Ojanen (dem.), Joonas Päivärinta (kok.), Saku Rantanen (ruots.), Tommi Ruuth (vas.) ja Tytti Seppänen (kesk.). Paneelia johti Jussi Orell.

Ehdokkaat pelasivat polttopalloa Publicumin pihalla. Kuka voi vielä tämän jälkeen väittää, että kunnallispolitiikka ei kiinnosta nuoria?

* yhteistyössä TYY:n kanssa

Kun olin muuttanut opiskelemaan toiseen kaupunkiin, osallistuin aluksi innolla ylioppilaselämään. Sen ylin ideaali oli ryypätä ja resuta opiskelun kärsimättä. Siihen minusta ei ollut. En ollut muiden kaltainen. Ensimmäinen syksyni meni harakoille, jotka löysin nokkimasta silmiä päästäni.”

Tiedossa varoittava esimerkki siitä, mitä saattaa tapahtua yksin asuvalle opiskelijalle. Itsemurhayksiossä alkavat seinät kaatua päälle, ikkunastakin avautuu näkymä hautausmaalle. Päässä alkaa viirata. Tämän kehityksen erään lopputuloksen esittelee **Juha Seppälä** romaanissaan Routavuosi (WSOY 2004). Kirjan päähenkilö Kaarle on poliittisen historian ikuinen opiskelija, joka elättää itsensä siivoamalla. Opinnot ovat keskeytyneet jo ajat sitten, ja Kaarlestä on tullut **Albert Camusin** kuvaama Sivullinen, yhteiskunnasta eriytynyt. Hänessä on nietzscheläistä kellariloukon miestä ja pomminheitäjä.

Niin kirjan juonen kuin Suomen poliittisen historiankin kannalta on merkittävää 100 vuotta sitten tapahtunut Suomen historian ainoa poliittinen murha. Kesäkuussa 1904 kouluylihallituksen apukamreeri Eugen Schauman surmasi kolmella laukauksella Suomen kenraalikuvernööri Nikolai Bobrikovin. Kaarlea kiinnostaa pakkomielteenomaisesti sadan vuoden takainen poliittisten murhien ja aktivismin aika. Satunnaiset ihmissuhteet eivät paranna hänen tilaansa. Lopulta Kaarle päättää harhaisessa mielessään ryhtyä toimiin. Ristikko pysähtyy kohteen ylle. Sata vuotta menettää merkityksensä ja aikatasot menevät sekaisin. Äkkiä historian dramatiikka tapahtuu nykyhetkessä.

Kirjailija Seppälän ruoska heiluu kirjan sivuilla tuttuun tapaan. Hän tuo esiin ajatuksen siitä, että jos demokratiaansa tukehtuva enemmistö ei enää ymmärrä mitä tekee, miksi sitä pitää sietää. Pahan alkulähteenä Seppälä nimeää sosiaalidemokratian, mutta puoluepoliittisen voiman sijasta sosiaalidemokratia näyttäytyy romaanissa jonkinlaisena valtiollisena kaikkivoipuutena, totaalisenä holhoamisena ja yksilöllisyyden kieltämisenä. Kertojansa suulla Seppälä kritikoikin sosiaalidemokraattista yhteiskuntaamme sivukaupalle seuraavaan tapaan: *“Sosiaalidemokratia ei ollut varsinainen poliittinen aate, se oli elämäntapa, jolla vesitettiin ihmisen perimmäinen luonne, intohimot, kivut ja puutteet.”*

Teoksessa esiintyy myös tarkkaa kuvausta sadan vuoden takaisista tapahtumista, mikä on vaatinut Seppälältä tarkkaa perehtymistä lähteisiin. Tosin lukijan on välillä lähes mahdoton tietää, että mikä on oikeaa poliittista historiaa ja mikä Seppälän luovuuden tulosta, sen verran taitavasti kirjoittaja yhdistää eri aikatasot. Loppua kohti mentäessä Seppälä lankeaa osittain omaan ansaansa, lukija meinaa pudota matkasta. Paikoitellen kontrastin huomaa tyhmempikin. Vuoden 1905 verisunnuntain kuvauksen yhteydessä kirjan minä-kertoja pohtii syyllisiä: Mafia, tshetseenit, SFOR, KGP vai FSP? Seppälän kerronta, pureva tyyli ja oivallukset tekevätkin kirjasta mieluisen luettavan, jos ei hätkähdä välillä kovaksi yltyvää kuvausta. Kirjoittaja kuljettaa päähenkilöään läpi todellisten historiallisten tapahtumien nykyaikaisilla lisäyksillä, välillä käydään Tukholmassa autolautalla tai Pietarissa Pendolinolla.

Routavuosi vihjaa vahvasti tutkijapiireissäkin esitettyyn ajatukseen siitä, että Suomi on alkanut elää uudelleen erästä historiansa vaihetta. Puhutaan toisesta autonomian ajasta. Seppälän mielestä poliittinen koneisto ja virkamieskunta orientoituvat EU:n toimintaan aivan samalla tavalla kuin aiemmin Venäjään sen vallan aikana. Tiukka arvostelu kohdistuu suoraan jopa tunnustettaviin nykypäivän poliitikoihin, esimerkiksi Kaarlen vihan kohteena, nykypäivän prokuraattorina on selvästikin eduskunnan nykyinen puhemies. Seppälän vision hyvästä kirjasta voikin poimia teoksen eräästä kohdasta: *“Kirjan on oltava kuin kunnon mela; kun sillä penetroidaan, lukijan on tiedettävä saaneensa, on käveltävä pari päivää hankalasti.”*

Kirjan sanomaa voinee jokainen tulkita niin kuin haluaa. Kenen maa, sen uskonto. Itselläni heräsi ajatuksia suomalaisen yhteiskunnan näennäisen tyynen pinnan alla kytevästä palopesäkkeistä. Ruotsin ulkoministerin murha tai Myrmanin räjähdys ovat tuoneet pahan maailman hitusen lähemmäksi suomalaista kansankotia. Jotta sinulle ei kävisi kuten kirjan päähenkilölle, niin lue välillä jotain muutakin kuin niitä tappavan puuduttavia tenttikirjoja, lue Routavuosi, jossa yhdistyy historia ja nykypäivä. Koira suosittelee.

Lirissä

Dägädägädägädägä dägädägädägädägä TUUTOORI Voittamaton ja välttämätön heikkojen sekä tietämättömien puolustaja. Vaikka P-klubin hallitus tutoraikeistani kuultuaan kävi paniikin vallassa läpi kaikki vaihtoehdot tutortoiminnan lopettamista myöten ja jopa tiedusteli, eikö **Laineen Mikko** haluaisi jatkaa toiselle kaudelle, joutui se lopulta ehdottamaan tärkeään tehtävään meikäläistä. Valtio-opin kauhukakaroille kun ei ole kovinkaan helppoa löytää halukkaita paimentajia. Ankaran valmennuksen läpi käyneenä olin henkisesti priimakunnossa. Haalarit liehuen tulisin loikkaamaan keskelle tietämättömyyden viidakkoa kantaakseni sieltä ulos vahingoittumattoman joskin avuttoman fuksineidon. Tutorleireistä sun muista himphampuista oli tassuun jäänyt ainakin kaksi asiaa: kaikkea ei tarvitse tietää ja kuormasta saa tarpeen vaatiessa syödä.

Ensimmäinen todellinen ongelma tuli vastaan sunnuntaina päivää ennen koulun alkua, kun kuukauden elolomasta voipuneena en millään jaksanut suunnitella alkuviikon ohjelmaa. Onneksi polhissan tutor **Katja "olen jo suunnitellut mun hautajaiset exceliin valmiiksi" Sauvola** oli hätäni arvaten muistanut minua itseään varten väkertelemällään minuuttiohjelmalla. Siispä Word hurisemaan, etsi ja korvaa -toiminnolla Katja Sauvola Sami Torssoseksi ja poliittinen historia valtio-opiksi. Tyhmä tekee paljon työtä, vielä tyhmempi vähän vähemmän ja täysi imbesilli jättää koko roskan fiksummille ja päätyy työttömyyskortiston kautta pullon pohjalle.

Lopulta sain ne. Pömpöosit palleroiseni, iskän kultsibumbelit, vastustamattomat höpönassukat - viisi kaunista, älykästä naista ja kaksi komeaa sekä ryhdikästä könsikästä, joista toinen tosin oli suurimman osan ensimmäisestä päivästä poissa omien häidensä (!) vuoksi. Alkuun raahasin omenaiseni Myssyyn ja Silinteriin perusbriiffausta ja tutustumiskierrosta varten. Vituksihan sekin meni, muistaakseni tuhlasin tunnin hölisten itsekseni jotakin äärimmäisen sekavaa ja tarpeetonta. Kyllästytyäni omaan ääneeni johdin söötiin joukkoni yliopistonmäkikierrokselle. "Tossa on pääkirjasto ja tuol on jotain. Mä olen äärimmäisen epäjärjestelmällinen ja uusavuton, eli älkää säikähtäkö kun ette tajua mitään mun selityksistäni. Ainiin, ja mul on myös tosi huono suuntavaisto, eli reitinvalinnat saattaa joskus olla vähän suboptimaalisia. Saa huomauttaa." Porröiset hamsterinpoikaseni ja -tyttöseni näyttivät mieltävän, että mitähän ihmettä tämä tampio oikein tutorina tekee. Ensimmäistä kertaa tajusin itekin olevani ehdasti ihan väärä henkilö hommaani. Miten mies, joka ei pysty pitämään huolta edes omista asioistaan, voisi järjestää seitsemän ihmisen elämän (oma elämä on toissijainen - tutorleirillä opittua) parin viikon ajan?

Maanantai-ilta sujui mukavasti keilailun ja sen jälkeen irlantilaisen sekä vähän muunkin maalaisen oluen merkeissä, ja nukkumaan taisin selvitä joskus kuuden maissa. Seuraavana aamuna olin pirteänä tutoroimassa. Päivän ohjelma suuntautui Pubin ja Edun suuntaan - ATK-keskusta ja kirjastoja, laitoksia ja tenttiin ilmoittautumista. Pääsin jopa loistamaan tiedoillani, kun kerroin töpöhäntäläisilleni valtio-opin kuuluvan tenttiryhmään yksi. Onneksi he olivat jo kehittäneet terveen epäilyksen kaikkea sanomaani kohtaan, eikä väärä tieto päässyt syöpymään kovinkaan syvään ennen kuin joku heistä huomasi erheeni. Kuivahkot aine-esittelyt olivat uuvuttaneet imeväiseni niin totaalisesti, etteivät he jaksaneet kierroksen päälle tehdä lukujärjestyksiään. Pelimiehen tavoin muutin suunnitelmiani, ja tyydyin näyttämään miten lukujärjestys tehdään ja miten oppaiden kanssa ollaan oikeaoppisesti pulassa. Varsinkin jos kyvytön tutor on unohtanut hommauttaa puolet niistä. Kipaisin puuttuvat oppaat ja käsken tehdä kotona lukujärjestyksen ja näyttää sen vaarille virheiden varalta. Henkinen priimakuntoni oli kulunut loppuun varsin nopeasti, ja olin lisäksi melkoisessa unenpuutteessa. Edes ilta ei kuitenkaan suonut kenellekään rauhaa, vaan hallitusesittely ja sen jälkeinen tankkaus Koulussa horjui horisontissa. Tällä kertaa pääsin nukkumaan jo viideltä.

Keskiviikko tiivistyy kätevästi yhteen sanaan: kastajaiset. Muutama otsa edellä sepeliin sukeltanut, jokunen lähes oksennukseensa tukehtunut ja kymmeniä ilman rihman kiertämää Aurinkolahden pöheikössä kirmaileita. Ihan onnistunut setti siis. Möyriin nukkumaan kuudelta housujen takapuoli kaatumisten vuoksi saariston mullasta mustana. Seuraava aamu olikin sitten yhtä murhaa, vaikka se alkoikin mukavasti viehkon fuksitytön vierestä (syytön minä siihen olin) **Mira "klubin seksikäs sihteeri" Ojalehdon** raahautuessa kahden tunnin yöunien jälkeen kuiskimaan korvaani siivouspyyntöjä. Nähdessäni sarkamme rupesin lähes itkemään. Mökin pihan on täytynyt kiiltää puhtauttaa, koska kaikki lika oli siirretty sieltä sisätiloihin - lattian, seinien ja katon välillä eroa tekemättä. Aloittaessani ties kuinka monetta kertaa saman ajatuskulun aiheesta "miksi Teutateksen nimeen kukaan haluaisi humalatilasta riippumatta tanssia kuraiset maihinnousukengät jalassa pöydällä" iski Murphys laki terävät kyntensä jo ennestään hellään takalihaani: Aurinkolahden vastakuurattuun pihaan kurvasi kakkiauto. Sen alkaessa tyhjentää mökin lähes ehtymättömiä kuonavarantoja sekoittui ilmassa jo ennestään voimakkaana tuntuneeseen oksennuksen hajuun vieno tuulahdus paskaa. Aistini huusivat Ave Mariaa, mutta siivosen.

Kaupunkiin päästyäni riensin suorinta tietä valtio-opin laitosesittelyyn. Laitoksen pihalla tapasin **Tommi "634,5 opintoviikkoa ja 12 papukaijamerkkiä vuodessa" Nyströmin**, joka kertoili vastasyntyneidensä tiukoista lukujärjestyksistä ja fiksuista sivuainevalinnoista, joihin poliittinen historia ei lainkaan kuulunut. Minun karitsaiseni toivat samassa yhteydessä näytille omia teelmiään, jotka näyttivät kovasti iskän vastaavilta mitä tulee sellaisiin sivuseikkoihin kuin luentokurssien lukumäärään. Kaikki näyttivät myös valinneen poliittista historiaa minun tapaani, ja vastuu ei enää ollutkaan pelkästään painava vaan myös piikikäs ja pahanmakuinen. Itse laitosesittely meni odotetusti; emme tajunneet hienosti suunniteltua istumajärjestystä ja levisimme mihin sattui; tunnelma oli vaivautunut; hyödyllisiä neuvoja tuli paljon, mutta yleisö oli liian väsynyt kuunnellakseen. Jälkeenpäin suuntasimme toimistolle sovittamaan haalareita, minkä jälkeen hajaannuimme. Menin suorinta tietä kotiin ja nukuin yhtä kyytiä perjantaiamuun asti. Perjantaina kävin sovittelemassa virkapukua torstain missanneen pennun kanssa ja kohtasin **Kosti "lähihistorian homoin naama" Hyypän**, joka oli ilokseni itseni tavoin todennut olevansa maailman huonoin tutor ja lisäksi säällittävä ja paha ihminen. Myöhemmin lounastin **Miia "syvällinen keskustelu vaikka pienestä kivistä" Mänty-Sorvarin** kanssa ja totesin, että itsesäällissä rypeminen on ammattitauti. Lisäksi tajusin ensimmäistä kertaa tulleen tänne tutoroimisen lisäksi myös opiskelemaan. Viikon tiukan aikataulun puitteissa ei ollut voinut urhata ajatustakaan mokomalle löperrykselle.

Myös seuraavilla viikoilla tapahtui jos jonkinlaista, mutta sekä pahin että paras oli jo ohitse. Väsymys ja pienten vihreiden ukkojen näkeminen on nyt loppu. Loppu on kuitenkin myös intensiivikontakti ihanien uusien ja vanhojen P-klubilaisten kanssa. Saamisina lukuisa joukko uusia kavereita, uutukainen särö sydämessä ja läjä hienoja kokemuksia, menetyksinä korkeintaan viisi opintoviikkoa ja muutama gramma aivosoluja. Niille, joiden mielestä vaihtokauppa oli hyvä, voin vilpittömästi suositella tutorointia. Se on äärimmäisen hauskaa samalla tavalla kuin kaksi viikkoa latvialaisessa sisäoppilaitoksessa sadan ventovieraan ihmisen ja tuhansien puolentoista euron vodkapullojen kanssa. Paras tapa pitää hauskaa ja tutustua ihmisiin on saattaa heidät kaikki samaan liriin - tässä tapauksessa yliopistoon.

Tuolta se tutor-Sami näyttää.

**Tsekkaa
vapaat
asunnot tai
ilmoittaudu
asunnon-
hakijaksi
netissä!
Voit
pistäytyä
myös
toimistos-
samme!**

ovv.com

TURUSSA:
Hämeenkatu 14
Puh. (02) 233 8308

TURKU, HELSINKI, TAMPERE,
RAUMA, PORI, MIKKELI,
LAHTI, KUOPIO, JOENSUU,
JYVÄSKYLÄ, VAASA, OULU

**OPISKELIJOIDEN
VUOKRAVALITYS**
VALTAKUNNALLINEN

Yhteistyössä:
 Fortum

Äidille

Minä tiedän, etteivät kaikki äidit ole pullantuoksuisia. Toiset heistä haisevat viinalle. Se on yksi elämän tosiasioista.

Äiti, sinä olet elämäni tärkein ihminen. Sinuun olen vastasyntyneenä kiintynyt ja siitä lähtien aina turvautunut. Tämä olisi tietysti pitänyt sanoa ääneen jo joskus äitienpäiväamuina, mutta sanomatta se on jäänyt. Totta se silti on edelleen. Äiti, sinä olet pienelle lapsellesi tärkeä vieläkin, kun en enää edes asu kotona, vaan yritän esittää olevani aikuinen. Eikä sinun merkityksesi mihinkään ole hiipunut, vaikka tehtävässäsi olet epäonnistunutkin.

Vaikka olet juonut, sinä olet silti ollut myös äiti. Paras äiti, joka minulle on annettu. Sain kokea oikeastaan ihan standardien mukaisen lapsuuden. Oli ystäviä ja harrastuksia, sain kannustusta ja huomiota, eikä vaatteista tai tavaroista ollut koskaan suurempaa puutetta. Kiillotetun pinnan alla todellisuus oli kuitenkin perheidyllistä kaukana. Kun olet juonut, sinä et ole ollut äiti.

Kun olet juonut, olet ollut juoppo. Sitä juoppoa sinun tyttäresi on vihannut. Sen vihan, sekä kaiken sen tuskan, pettymyksen, katkeruuden ja voimattomuuden tunteiden määrää, minkä olen jo tähänastisessa elämässäni ehtinyt tuntea, ei kukaan voi mittareilla mitata tai rahalla korvata. Sinä sait minut vihaamaan elämää, koska arki kanssasi oli yhtä helvettiä. Yritin pitää korttitaloa pystyssä ja kantaa vastuuta, kun sinusta ei siihen ollut. Häveten selittelin sukulaisille tai omille kavereilleni tekemisiäsi. Pelkäsin, että vahingoitat itseäsi ja muita. Valvoin yöt kuunnellen humalaista hiippailuasi. Raivoissani kaadoin litratolkulla viinaa viemäristä alas, vaikka tiesin, ettei se lopeta juomista kuin hetkeksi.

Samalla koin syyllisyyttä siitä, etten onnistunut auttamaan sinua. Ei sinun juomisesi minusta johtunut, mutten silti kyennyt olemaan sinulle syy olla juomatta. Odotin aina, että asiat muuttuisivat. Ehkä sinä haluaisit parantua ja olisimme tavallinen, onnellinen perhe. Mikään ei muuttunut. Humalaiset lupaukset selvästä huomisesta olivat yhdentekeviä. Jouduin pettymään uudelleen ja uudelleen. Viimein lakkasin toivomasta. Äiti, minä lakkasin uskomasta siihen, että olisin ansainnut paremman elämän.

Siitä ei ole vielä kovin kauan, kun kerran en löytänytkaan sinua kotoa piilottelemasta pulloja. Et ollut sammuneena sängyssä, enkä löytänyt sinua mistään. Sinä olit lähtenyt hoitoon. Itkin helpotuksesta ja mietin, kuullaanko rukoukset sittenkin. Halusit parantua ja taistelit pystyäksesi siihen. Sinä olit päihdekuntoutuksessa vain yksi surullinen tarina muiden joukossa, minun äitini muiden tavallisten ihmisten keskellä. Mutta kenestäkään ei oltu niin ylpeitä, kuin minä olin sinusta.

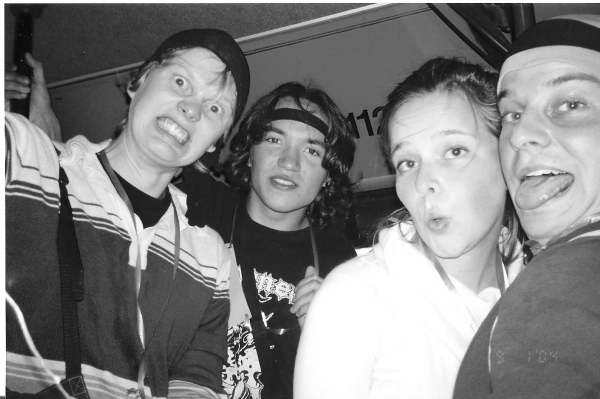
Mikään vuosisadan selviytymistarina sinun elämäsi ei kuitenkaan vielä ole. Toiset onnistuvat raitistumisessa, useimmat eivät. Äiti, tietäisitpä kuinka toivon, että sinä onnistut! Elämäsi on toki paremmin raiteilla kuin aikoihin, mutta minä en voi koskaan luottaa sinuun sataprosenttisesti. Joka päivä toivon parasta ja pelkään pahinta. Alkoholistin omainen ei usko ennen kuin itse näkee, mutta jokainen selvä päivä on näkemisen arvoinen.

Sinä elät nyt uutta elämääsi päivän kerrallaan. Tavallaan minäkin olen saanut samalla aloittaa alusta. Voin tutustua sinuun kuin kokonaan uuteen ihmiseen. Sinä olet jälleen minun äitini, eikä minun enää tarvitse kantaa vastuuta. Minä saan elää pienen tytön elämänvaiheen loppuun ja ehkä vielä kasvaa aikuiseksi. Mitä enemmän käyn läpi suhdettani sinuun, sitä keskeneräisemmäksi itseni tunnen. Ei kai meistä alkoholistien lapsista ihan kokonaisia ihmisiä koskaan tulekaan.

Siitä, mitä minä olen, on puolet sinua, puolet isää. Joka päivä elämäni ajan mukanani kulkee tieto omasta perimästäni: minulla on kaikki geneettiset edellytykset päätyä alkoholistiksi ja uudeksi juopoksi äidiksi. Minä voin synnyttää jälleen uuden sukupolven onnettomia ihmiskohtaloita ja toistaa samat virheet. Niin kuin ei kukaan suunnittele ryhtyvänsä alkoholistiksi, en minäkään sitä aio. Äiti, et kai sinäkään aikonut?

L. Minerva

Valikoituja otteita P-klubin syksystä

Homot naamat.

ei pidä Almutella, tässä siis prof. Wibergs.

eikä kukaan noussut sorron
yöstä. Hilppa mielti, mutusteli
ja myöntyi, niin lukukausimaksuihin,
tehti ilmoittautumisiin sekä totemaan
Gradun, ilman tyhmiä kysymyksiä.
Ks. Heikki

Kastajaismeininkiä bussissa ja joenrannassa.

Fuksien haalaritentti TYY:n saunalla

Oma määritelmäsi tästä P-klubista?

P-klubi on elämän luoja. (Asta Sundqvist)
P-klubi on yhteensulautuma (...). Ihan kiva (...), vaikka
valtio-oppineet onkin keskimäärin aika urpoja. (Tuuli)
Yliopiston illuminaatti, jonka tarkoituksena on peitellä
yliopiston sisäisiä valtasuhteita. (Erno Miettinen)
"Pee-klubi 2 liters of urea for sale. May be used in
large groups." (Tuomas N)
P-klubi on kaunis. (Tiina Heinilä)

Klubin päivystysten historia ja merkitys, ml. nykyhetki?

Historia on kirjava, merkitys valtava ja nykyhetki
hyvissä uomissa. (Riikka Karanko)
Oli synkkä ja myrskyinen yö, kun päivystysvastaava
lähetti kirjansa päivystettäville. Siinä luki isolla
Kanada. (Erno Miettinen)
Liittyy läheisesti 70-luvulla järjestettyihin Kimble-
kisoihin, myös kiinalaisen kalenterin Sian vuoteen.
(Olli Hakala)

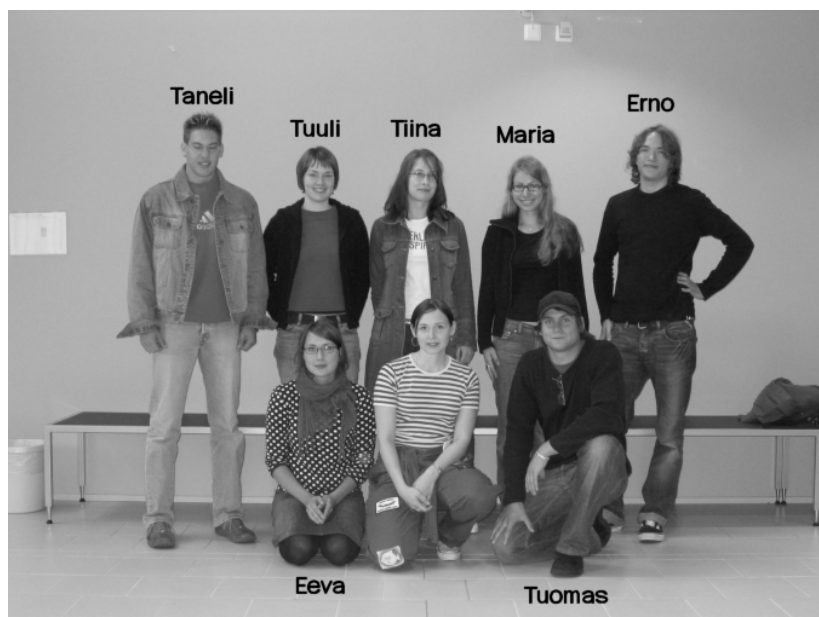
Olisiko klubilla syytä olla yhä mukana rauhantyössä?

Oma napa paras napa. Kantaa voi ottaa mutta rahat
juodaan. (Paavo Lähteenmäki)
(...) rauhantyössä toimivia yhdistyksiä on jo tarpeeksi ja
niihin klubilaisetkin voivat liittyä purkamaan
maailmantuskaansa, pysytään me asiassa... kippis!
(Johanna Tiikainen)
P-klubi parantaa maailmaa pelkällä olemassaolollaan.
(Maija Ahonen)
P-korea-klubi tulisi keskittyä ydinasekauppaan. (Erno
Miettinen)

Kuvita seuraava tilanne: "Kiilusilmäiset stalinistit juntaamassa Hilppa-tammaa P-klubin hallitukseen vuosijuhlien jatkoilla, mitä tekee Matti Wiberg?"

Maiju Jääskeläisen näkemys yllä.

Tulossa ennen vuodenvaihdetta vielä ainakin *Keskustelutilaisuus ja kollegasitsit, Kostajaiset, Vuosijuhlat, Ei-sitsit -bileet, Itsenäisyyspäivän vastaanotto, Pikkujoulut...* Pysy otteessa mukana ja seuraa sähköpostiasi!

- erään fuksin mietteitä ensimmäisten viikkojen varrelta

Kuukausi sitten minua jännitti. Eilisen päivän muutto ei ollut mennyt aivan putkeen, ja tyhjen pahvilaatikoiden sekä puoliksi koottujen huonekalujen keskellä tunsin itseni yli-ikäiseksi ekaluokkalaiseksi kaikkea muuta kuin valmiina ensimmäiseen koulupäivään. Muutaman sadan metrin koulumatkasta huolimatta myöhästyin ensimmäiseltä esittelyluennolta ja, kuten P-klubin nettisivut myöhemmin todistivat, kaikesta sinä aamuna peilin edessä vietetystä ajasta huolimatta näytin tutor-ryhmämme kuvassa juuri niin urpolta kuin miksi itseni tunsinkin.

Onneksi sentään tutor-ryhmämme Miia luonnollisesti mukaan lukien osoittautui jo heti ensimmäisestä päivästä lähtien kotoisaksi ja ennen kaikkea dynaamiseksi, ainakin mitä tulee baareissa notkumiseen sekä oluen juontiin. Pienissä ryhmissä tyhmien kysymysten esittäminen luonnistui helposti, omat ryhmäläiset tulivat nopeasti tutuiksi ja lukujärjestyksetkin saatiin suurin piirtein valmiiksi. Parasta ensimmäisissä päivissä olivat kuitenkin illanvietot CCC:ssa sekä etenkin ravintola Koulussa, jossa vihdoinkin pääsimme tutustumaan (hallituksen lisäksi) valtioppineisiin ystäviimme. Klikkiytymistä oppiaineiden tai tutorryhmien välillä ei ollut (tietenkään) ehtinyt tapahtua vaan kaikki olivat kiinnostuneita tutustumaan toisiinsa. Tiedä sitten johtuiko tämä oluen vaiko uusien tuttavuuksien määrästä, mutta nimiä, iä ja asuinpaikkoja piti vielä pitkän ajan jälkeenkin jatkuvasti kysellä uudelleen, henkilöt kun pyrkivät väkisinkin sekoittumaan muistissa – häpeäkseen on tunnustettava, etten välttämättä muista kaikkia vieläkään!

Hauskoja leikkejä Aurinkolahdessa

Jotain ensimmäisten päivien intensiivisyydestä kertoo tutor-ryhmämme käymä ruokapöytäkeskustelu Macchiavellissa vain hetkeä ennen kastajaisien alkua. 'Ei tunnu yhtään siltä että tänään olisi vasta keskiviikko', joku sanoi. 'Ei niin', joku toinen jatkoi. 'Tuntuu että tänään on ensi viikon perjantai!'

No, väsymys sikseen, sillä kastajaisista meitä oltiin varoitettu. Lähes kokonaisen vuorokauden kestänyt koitos alkoi iltapäivällä ensimmäisten olut-, siideri-, punaviini-, jekku- ja viinapullojen korkkaamisella laitospuistosta, josta kuitenkin jouduimme häveliäästi siirtymään pulloinemme syrjemmälle lasten kaivattua leikkipaikkaansa. Tämä on kuulemma tapahtunut aikaisempinakin vuosina. Ehkäpä ensi syksynä lasten vanhemmat yhdessä läheisen päiväkodin kanssa osaavat varautua P-klubin kastajaisiin rakentamalla jonkinlaisen muurin puiston ympärille?

Itse kastajaisryhmissä, jossa kaikilla ryhmän jäsenillä on maalia nenässä, sukkahousut päässä, enemmän tai vähemmän alkoholia veressä ja jossa kaikki ovat narulla toisiinsa sidottuina, turha estoisuus hälvenee nopeasti. Oman ryhmäni kohdalla tämä tarkoitti käytännössä mm. Akademin pääkirjaston takapihalle istutettujen taimien varjossa pissaamista ('Ei meitä näiden takaa kukaan nää!'), yläosattomuutta sekä pantomiimihomoseksia ('Nyt annatte mulle sitä viinaa!'). Kiinnostavaa on myös huomata, kuinka innovatiivisuus ryhmätyöskentelyssä nousee täysin uudelle tasolle muutaman oluen jälkeen: oman ryhmäni nimi muuttui alkurastien persoonallisesta 'Ollin ja Antin ryhmästä' nopeasti 'Doggy Style – the Hard Way':ksi. Jotain varastettua, jotain sinistä, kv ja loppujen lopuksi myös kala mukana nousimme Hirvensalon bussiin kanssamatkustajiemme kiusaksi.

Seuraavana aamuna Aurinkolahdesta herättyäni kokosin väsyneessä mielessäni jonkinlaista yhteenvetoa eilisen illan tapahtumista. Jollain ryhmällä oli näytelmässään kv:n osassa oikea vaihtari, mutta muista esityksistä en sitten mitään muistakaan, kaikkein vähiten omastamme. Doggy Style – the Hard Way selviytyi kunniaikkaasti kokonaiskilpailun voittajaksi, mutta olinko edes mukana voitto-Leijonan kumoamisessa? Kastajaisvalasta ei jäänyt mieleeni sanaakaan, muistan vain kuinka meressä seistessämme pidimme viereisen tytön kanssa toisiamme pystyssä, sekä jonkun vanhemman opiskelijan huudon takaamme: 'No niin (pj), nää ihmiset on nyt siinä kunnossa että voitko suorittaa sen kasteen nopeasti!'

Mitä kastajaisista ja ensimmäisestä viikosta sitten jäi käteen? Monta tuntia univelkaa ennen kaikkea, uusia kavereita, kasapäin hauskoja ja hienoja hetkiä sekä ensimmäinen merkintä nakkipassiin nyt ainakin. Kaikesta tästä hauskanpidosta huolimatta torstai-iltapäivän laitosesittelyn jälkeen, joka muuten ainakin poliittisen historian osalta oli erittäin mukava tilaisuus, en ollut ainut jonka tulevan viikonlopun suunnitelmat koostuivat lähinnä sekä nukkumisesta sekä tv:n katsomisesta kotona.

En liten fågel satt en gång...

Toinen viikko ja luentoalkaminen havahdutti monet ajatukseen siitä, että pitäisiköhän sitä todella alkaa opiskelemaankin välillä. Herääminen tähän todellisuuteen tapahtui kuitenkin pehmeästi ykkössitsien ansiosta. Monille nämä sitsit olivat varmasti elämän ensimmäiset ja se myös kuului puheensorinasta odottaessamme pöytiin pääsemistä Gillesgårdenin eteisessä: 'En kai mä vaan joudu pöydälle laulamaan?' oli käsittääkseni yleisin siinä tilanteessa ilmaan heitetty kysymys.

Jännitys kuitenkin laski sitä mukaa kun ilta eteni ja uskoisin, että monet huomasivat sitsaamisen olevan äärimmäisen hauskaa; ei se muiden mukana laulaminen niin vaikeaa olekaan, vaikkei lauluääni olisikaan se kaunein mahdollinen, vaikkei sanoja ymmärtäisikään ja vaikkei sävel olisikaan ennestään tuttu. Kaiken oppii nopeasti. Edellisten lisäksi opin ykkössitsit myös sen, ettei alkoholi varmastikaan lopu näistä juhlista kesken, siispä kaikkia juomalippuja ei tarvitse käyttää ennen pääruokaa... Koska omalta osaltani loppuillasta ei juurikaan jäänyt lapsenlapsille kerrottavaa, pestauduin tarjoilijaksi seuraavan viikon jäsenistöitsitseille – myös tämä oli erittäin hauska ja opettavainen kokemus, jota suosittelen kaikille fukseille!

Kuukautta myöhemmin

Vasta nyt tätä juttua kirjoittaessani alan ymmärtämään, kuinka paljon asioita viimeisen viiden viikon aikana onkaan tapahtunut. Aurasoudut, Indexin erinomaiset kastajaiset sekä haalaritentti ovat takanapäin, mutta toisaalta kostajaiset ja vuosijuhlat vasta tulossa. Maksani on luultavasti heikommassa kunnossa kuin kuukausi sitten ja rahaa monimuotoiseen hauskanpitoon on mennyt niin paljon, että erästä pol.hist. fuksiä lainatakseni voisin 'tappaa itseni', mutta uusia tuttavuuksia ja ikimuistoisia kokemuksia olen saanut paljon lisää. Häveliäisyyden rajat ovat erinäisten kastajaisten yhteydessä painuneet varmasti kilometritolkulla eteenpäin, mutta taas toisaalta, ensimmäinen tentti on jo suoritettu ja lukumotivaatiota pitää tulevaisuudessakin varmasti yllä huomio siitä, että ala tuntuu omalta.

Upouudet haalarini roikkuvat eteisen naulakossa, odottaen sitä päivää, jolloin ensimmäisen kerran saan virallisesti pukea ne ylleni. Tuntuupa hyvältä olla homonaama.

Todellinen ekskursion - klubilaisia Kemistien Kaljaviestillä

Huolestuttava tilanne. Kokonainen viikko ilman P-klubin järjestämiä juominkeja. Tästä hämmentyneenä P-klubin piskuinen fuksiryhmittymä iskeytyi kuokkimaan Kemistien Kaljaviestiin.

Taustavauhtia epämääräiseltä vaikuttavaan viestiin oli luonnollisesti haettava Proffasta yhden kierroksen verran. Siirryttyämme (**Maiju Jääskeläinen, Henri Kangassalo, Taneli Vilpponen, Tuomas Nirkkonen, ja Pekka Mäntylä**) oletetulle lähtöpaikalle Arcanumin eteen alkoi tapahtua merkittäviä. Tuntui suorastaan siltä kuin jokin korkeampi voima olisi halunnut puuttunut peliin. Tömäkkään yhden oluen humalaan ehtinyt Henri nimittäin otti ja oksensi kemian laitoksen edustalle. Ja tv-shoptermein ei tässä vielä kaikki: Taneli sympaattisena savolaisena ja yhtä humalassa päätti saman tien tehdä ainakin yhtä hyvän vaikutuksen uuden laitoksen ulkoportaisiin. Epävirallisilta asiantuntijatahoilta saamiemme tietojen mukaan ilmeisesti jo pelkkien biokemian ja muiden vastaavien epämiellyttävyyksien tavaaminen seinästä aiheutti herrojen vatsaissa ylikiehintareaktion.

Naurunsekaisesta häkellyksestä toivuttuaan ryhmämme totesi, että lähtöpaikka ei (onneksi) ollutkaan Arcanumilla. Oikealla paikalla yliopistonmäellä saimme heti aluksi kunnian hörppiä punaista litkua, jonka koostumusta tuli arvailla. Oksennusosastommeekin selvisi kunnialla, ja jatkoilla Tuomas jopa palkittiin tarkimmasta arvauksesta. Kisaan osallistuneet viitisentoista muuta joukkuetta olivat käytännössä läpeensä kemistejä, mutta eivätpä näyttäneet opiskelut vielä auttaneet oleellisten koostumusten analysoinnissa. Surullista. Tai no, rehellisyyden nimissä mainittakoon, että yksi joukkue taisi koostua tietotekniikan ihmeidentekijöistä, ja lisäksi yhden ryhmän tasoa kohotti merkittävästi luopiomme P-klubista, **Hakalan Olli**. Myös Tuomasta mahasekoilu häiritsi sen verran, että allekirjoittanut joutui jatkoilla esiintymään Nirkkosena saadaksemme juomapalkintotiketin talteen.

Kaljaviestin rastit oli levitelty ravintoloihin kemistisen epätasomaisesti ympäri kaupunkia, joten käveltävää riitti. Ja se luonnollisesti edellytti alkoholihankintoja kaupasta myös rastien välillä. Itse rasteja on tarpeetonta kommentoida sen enempää, mukana oli jotain kemistiprofessorien nimien arvuuttelua ja muuta mysteeristä, joten kokosimme ahkerasti miinuspisteitä. Trivial Pursuitissa toki pärjäsimme yleistiedollamme mahtavasti. Rastien pitäjät olivat verraten mukavia mutta suurin osa myös huolestuttavan selvinpäin. Noloa.

Jatkobileet tyypillisessä yökerhoympäristössä osoittivat, että osaavat ne kemistitkin sentään ottaa ilon irti keskiviikkoiltana. P-klubin iskuryhmäkin löysi - joskin vajaalukuisena - paikalle eksytyään vahingossa ensin Klubin viereiseen naapurikapakkaan. P-klubin sisseistä vain sitkeimmät jaksoivat tällä kertaa jatkaa reilusti seuraavan vuorokauden puolelle.

Pekka Mäntylä

Pelkkä kemian laitoksen näkeminen lähietäisyydeltä (ja vieläpä ennen viestin alkua!) oli liikaa kahdelle ryhmämme viidestä jäsenestä. Työn touhussa Taneli.

P-klubissa sanottua:

Kannattaa tulla katsomaan uusia fukseja; ne on aika duunattavia.

Katja Sauvola juteltaessa ensimmäisen illan ohjelmasta

Ideaalitalannehan olisi, jos olisi kylpyamme johon voisi paskoa. Mieluiten olohuoneessa.

Sami Torssonen visioi unelmiensa kotia

Mä laitoin taas viikonloppuna vähän ripsaria, ja näytin kyllä aika hyvältä.

Mikko Koskinen kertoi viikonlopunvietostaan

TAAS KILISTETÄÄN SARKKAA!

P-klubin XXIX Vuosijuhlat 12.11. 2004

Cocktail-tilaisuus Verkahovin talvipuutarhalla

Pääjuhla Kupittaaan paviljongilla, juhlapuhujana Jyrki Katainen

Jatkot Tuomikirkon kupeessa

Sillis lauantaiamuna paikassa X

Tule ja tee viikonlopusta ikimuistoinen!

PARTURI-KAMPAAMO

HAIRHOUSE

niina vilhonen – heli juuri – marjut eskola

PUH. 2331 009

AVOINNA: MA-KE 9.00-18.00

TO-PE 9.00-17.00

LEMMINKÄISENKATU 14-18 B, DATA-CITY

LA 9.00-14.00

Poliittista realismia on kuulua liittoon jo opiskeluaikana

Oma liittosi

www.sval.fi